YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu kolmas jaosto)

16 päivänä syyskuuta 1998 *

Asioissa T-133/95 ja T-204/95,

International Express Carriers Conference (IECC), Sveitsin oikeuden mukaan perustettu ammatillinen järjestö, edustajinaan asianajaja Éric Morgan de Rivery, Pariisi, ja asianajaja Jacques Derenne, Bryssel ja Pariisi, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Alex Schmitt, 62 avenue Guillaume,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään aluksi oikeudellisen yksikön virkamies Francisco Enrique González Díaz ja komissiossa toimiva kansallinen virkamies Rosemary Caudwell, sittemmin Rosemary Caudwell ja komissiossa toimiva kansallinen virkamies Fabiola Mascardi, joita avustaa Nicholas Forwood, QC, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

jota tukevat

asioissa T-133/95 ja T-204/95

Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta, asiamiehenään Treasury Solicitor's Departmentin virkamies Stephanie Ridley ja suullisessa käsittelyssä myös Nicholas Green, QC, prosessiosoite Luxemburgissa Yhdistyneen kuningaskunnan suurlähetystö, 14 boulevard Roosevelt,

Deutsche Post AG, edustajanaan asianajaja Dirk Schroeder, Köln, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Loesch & Wolter, 11 rue Goethe,

ja

Post Office, edustajanaan solicitor of the Supreme Court of England and Wales Ulick Bourke, ja suullisessa käsittelyssä barrister Stuart Isaacs ja barrister Sarah Moore, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Loesch & Wolter, 11 rue Goethe,

ja asiassa T-133/95

La Poste, edustajinaan asianajajat Hervé Lehman ja Sylvain Rieuneau, Pariisi, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Aloyse May, 31 Grand-rue,

väliintulijoina,

joissa kantajat vaativat pääasiassa niiden 6.4.1995 ja 14.8.1995 tehtyjen komission päätösten kumoamista, joilla komissio hylkäsi lopullisesti osan kantajan 13.7.1988 tekemästä kantelusta, jossa tämä kanteli komissiolle siitä, että tietyt kansalliset postilaitokset olivat takavarikoineet edelleenpostitettavana olleen postin Maailman postiliiton yleissopimuksen 25 artiklan perusteella,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti B. Vesterdorf sekä tuomarit C. P. Briët, P. Lindh, A. Potocki ja J. D. Cooke,

kirjaaja: H. Jung,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 13.5.1997 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Kanteiden perustana olevat tosiseikat

International Express Carriers Conference (IECC) ja edelleenpostitus

1 International Express Carriers Conference (IECC) on tiettyjen pikalähetyspalveluja tarjoavien yritysten etuja valvova järjestö. Sen jäsenet tarjoavat muun muassa edelleenpostitukseksi kutsuttuja palveluja, mikä tarkoittaa valtiosta A peräisin olevan postin kuljettamista valtion B alueelle, jossa se jätetään johonkin kansallisen postilaitoksen postitoimipaikkaan kannettavaksi lopulliselle vastaanottajalle tässä valtiossa tai edelleen kohti valtiota A tai C.

2 Tavanomaisesti erotetaan kolme edelleenpostituspalvelujen ryhmää:

— ABC-edelleenpostitus, jossa yksityiset yhtiöt kuljettavat valtiosta A peräisin olevan postin valtioon B ja jättävät sen tämän valtion kansalliselle postilaitokselle kannettavaksi perinteisen kansainvälisen postijärjestelmän avulla valtioon C, jossa postilähetyksen lopullinen vastaanottaja sijaitsee;

— ABB-edelleenpostitus, jossa yksityiset yhtiöt kuljettavat valtiosta A peräisin olevan postin valtioon B ja jättävät sen tämän valtion kansalliselle postilaitokselle kannettavaksi tässä valtiossa sijaitsevalle postilähetyksen lopulliselle vastaanottajalle;

— ABA-edelleenpostitus, jossa yksityiset yhtiöt kuljettavat valtiosta A peräisin olevan postin valtioon B ja jättävät sen tämän valtion kansalliselle postilaitokselle

kannettavaksi perinteisen kansainvälisen postijärjestelmän avulla uudelleen valtioon A, jossa postilähetyksen lopullinen vastaanottaja sijaitsee.

3 Näihin kolmeen edelleenpostitusta koskevaan esimerkkiin on lisättävä niin kutsuttu sähköinen edelleenpostitus. Siinä valtiosta A peräisin oleva tieto kuljetetaan sähköisesti valtioon B, jossa se tulostetaan sellaisenaan tai muunnettuna paperille ja toimitetaan joko valtion B tai valtion C kansalliselle postilaitokselle kannettavaksi edelleen perinteisen kansainvälisen postijärjestelmän avulla valtioon A, B tai C, jossa postilähetyksen lopullinen vastaanottaja sijaitsee.

Päätemaksut ja Maailman postiliiton yleissopimus

4 Maailman postiliiton yleissopimus, joka tehtiin Yhdistyneiden kansakuntien puitteissa 10.7.1964 ja johon ovat liittyneet kaikki Euroopan yhteisöjen jäsenvaltiot, sääntelee postihallintojen välisiä suhteita kaikkialla maailmassa. Tähän yhteyteen perustettiin Euroopan posti- ja telehallintojen yleiskokous (Conférence européenne des administrations des postes et télécommunications, jäljempänä CEPT), johon kantajan kanteessa tarkoitetut eurooppalaiset postihallinnot osallistuvat.

5 Kansallisille postilaitoksille aiheutuu postijärjestelmässä huomattavia kustannuksia saapuvan postin lajittelusta ja jakelusta lopullisille vastaanottajille. Tämän vuoksi Maailman postiliiton jäsenet toteuttivat vuonna 1969 postinlähetyksen lajiin perustuvaa päätemaksuksi kutsuttua kiinteämääräistä korvausta koskevan järjestelmän, jolla muutettiin Maailman postiliiton perustamisesta alkaen voimassa ollutta järjestelmää, jonka mukaan kansalliset postilaitokset vastaavat saapuvan postin lajittelusta ja jakelusta syntyvistä kustannuksista laskuttamatta tästä postin lähtömaan kansallista postilaitosta. Eri postihallintojen tarjoamien postin jakeluun liittyvien palvelujen taloudellinen arvo, hallinnolle aiheutuvien kustannusten rakenne ja asiakkailta

perittävät maksut voivat vaihdella huomattavasti. Kansallisista ja kansainvälisistä postilähetyksistä perittävien maksujen erot eri jäsenvaltioiden välillä sekä päätemaksujen suuruus kyseisiin kansallisiin maksuihin verrattuna ovat edelleenpostituksen syntyyn vaikuttaneita määräääviä tekijöitä. Edelleenpostitusta harjoittavat toimijat pyrkivät nimittäin muun muassa hyötymään näistä maksujen eroista tarjoutumalla kuljettamaan kaupallisten yhteisöjen postilähetykset niihin kansallisiin postilaitoksiin, joiden tarjoamien palvelujen hinta/laatu-suhde on markkinoiden edullisin tietyn kohdemaan suhteen.

6 Maailman postiliiton vuoden 1984 yleissopimuksen 23 artiklassa, joka vastaa vuoden 1989 yleissopimuksen 25 artiklaa, säädetään seuraavaa:

"1. Mikään jäsenmaa ei ole velvollinen kuljettamaan eikä jakamaan vastaanottajille kirjelähetyksiä, joita ketkä tahansa sen alueella vakinaisesti asuvat lähettäjät jättävät postiin tai postituttavat vieraassa maassa hyötyäkseen siellä sovellettavista alemmista maksuista. Sama koskee tällaisia suurina määrinä postitettavia lähetyksiä, suoritetaanpa tällaiset postitukset sitten alemmista maksuista hyötymistarkoituksessa tai ei.

2. Pykälä 1 soveltuu erotuksetta joko lähettäjän asumassa maassa valmistettuihin tai rajan yli kuljetettuihin tai vieraassa maassa valmistettuihin lähetyksiin.

3. Asianomaisella postilaitoksella on oikeus joko palauttaa lähetykset lähtömaahan tai periä niistä kotimaan maksut. Jos lähettäjä kieltäytyy maksamasta näitä maksuja, voi postilaitos käsitellä lähetyksiä kotimaan lainsäädännön mukaisesti.

4. Mikään jäsenmaa ei ole velvollinen hyväksymään, kuljettamaan eikä jakamaan vastaanottajille kirjelähetyksiä, joita ketkä tahansa lähettäjät ovat postituttaneet suurina määrinä muussa kuin siinä maassa, missä niiden kotipaikka on. Asianomaisilla

postilaitoksilla on oikeus palauttaa tällaiset lähetykset lähtömaahan tai antaa ne lähettäjille maksamatta takaisin suoritettua maksua."

IECC:n tekemä kantelu ja vuoden 1987 CEPT-sopimus

7 IECC teki komissiolle 13.7.1988 kantelun 6 päivänä helmikuuta 1962 annetun neuvoston asetuksen N:o 17, perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan ensimmäinen täytäntöönpanoasetus (EYVL 1962, 13, s. 204, jäljempänä asetus N:o 17), 3 artiklan 2 kohdan nojalla. Se totesi kantelussaan ensinnäkin, että tietyt Euroopan yhteisöön kuuluvien valtioiden kansalliset postilaitokset olivat tehneet lokakuussa 1987 Bernissä joidenkin yhteisön ulkopuolisten valtioiden kansallisten postilaitosten kanssa päätemaksujen vahvistamista koskevan sopimuksen (jäljempänä CEPT-sopimus), ja toiseksi, että tietyt kansalliset postilaitokset pyrkivät Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan perusteella soveltamaan markkinoiden jakamista koskevaa sopimusta kieltäytyäkseen kantamasta sellaista postia, jonka asiakas on jättänyt muun kuin sen valtion kansallisen postilaitoksen kuljetettavaksi, jossa asiakkaan kotipaikka sijaitsee.

8 Voidaan todeta, että 14 valtion, joista 12 kuuluu Euroopan yhteisöön, kansalliset postilaitokset allekirjoittivat 17.1.1995 alustavan sopimuksen päätemaksuista, jolla korvattiin vuoden 1987 CEPT-sopimus. Kyseisessä sopimuksessa, jota nimitettiin REIMS-sopimukseksi (yleispalveluista vastaavien kansallisten postilaitosten välisten, valtion rajat ylittävien postilähetysten korvausjärjestelmä) määrätään pääasiassa sellaisesta järjestelmästä, jossa kohdemaan postihallinto soveltaa lähtömaan postihallintoon kaiken saapuvan postin osalta tiettyä vahvistettua prosenttiosuutta kansallisista maksuista. Tämän sopimuksen lopullinen versio allekirjoitettiin 13.12.1995, ja se ilmoitettiin komissiolle 19.1.1996 (EYVL 1996, C 42, s. 7).

9 IECC:n kantelun ensimmäinen osa koski EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan soveltamista CEPT-sopimukseen.

10 Kantelunsa toisessa osassa IECC syytti tiettyjä kansallisia postilaitoksia siitä, että ne sovelsivat Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan perusteella kansallisten postimarkkinoiden jakamiseen tähtäävää järjestelmää. IECC väitti, että Ison-Britannian, Saksan ja Ranskan postilaitokset (jäljempänä Post Office, Deutsche Post ja La Poste) yrittivät muun muassa saada kaupalliset yhtiöt luopumaan IECC:n jäsenten kaltaisten edelleenpostitusta harjoittavien yksityisten yhtiöiden tarjoamista palveluista tai muut kansalliset postilaitokset luopumaan yhteistyöstä näiden yksityisten toimijoiden kanssa, kuten ilmenee muun muassa Post Officen tammikuussa 1987 laatimasta kirjeestä useille kansallisille postilaitoksille, joista eräs sijaitsee yhteisössä.

11 IECC väitti myös, että Deutche Post oli keväällä 1988 yrittänyt kannustaa olemaan käyttämättä edelleenpostituspalveluja huomauttamalla saksalaisille asiakkaille Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklasta ja keskeyttämällä ja palauttamalla maan rajojen ulkopuolelta saapuvan postin, jonka vastaanottajat sijaitsivat Saksassa.

12 IECC lähetti komissiolle 2.6.1989 tämän pyynnöstä Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan 1 kohtaan liittyvän, erityisesti ABA-edelleenpostitusta koskevan lisäselvityksen.

13 Lisäksi IECC toimitti lokakuussa 1989 TNT Skypacia koskevia tietoja Afrikkaan lähetetystä postista, jonka kulun La Poste oli keskeyttänyt.

Kantelun käsittely komissiossa

14 Kantelussa mainitut kansalliset postilaitokset antoivat vastauksensa komission esittämiin kysymyksiin marraskuussa 1988. IECC oli tiiviissä kirjeenvaihdossa komis-

sion kilpailuasiain pääosaston (PO IV) eri virkamiesten sekä komission jäsenten Bangemannin ja Brittanin kabinettien kanssa kesäkuun 1989 ja helmikuun 1991 välisenä aikana.

15 Post Office vakuutti komissiolle huhtikuussa 1989, että se ei ollut itse käyttänyt eikä myöskään aikonut tulevaisuudessa käyttää Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan 4 kohdassa annettuja toimivaltuuksia. Deutche Post ilmoitti komissiolle kesäkuussa 1989 olevansa valmis luopumaan tämän määräyksen soveltamisesta ja lokakuussa 1989 lopettaneensa sen soveltamisen.

16 Komissio ilmoitti IECC:lle 18.4.1991, että se "oli päättänyt aloittaa asetuksen N:o 17 säännösten mukaiset tutkimukset perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohdan ja 86 artiklan perusteella."

17 Komissio ilmoitti IECC:lle 7.4.1993 laatineensa 5.4.1993 väitetiedoksiannon, joka toimitetaan asianomaisille kansallisille postilaitoksille.

18 Komissio osoitti IECC:lle 13.7.1994 kirjeen, jossa se totesi, että "komissio on kuitenkin huolestunut niiden tapausten yleistymisestä, joissa [Deutche Postin — —] postitoimipaikka keskeyttää esimerkiksi Alankomaissa fyysisesti valmistetun saksalaisille asiakkaille lähetetyn postin ja merkitsee sen sähköiseksi ABA-edelleenpostitukseksi — — ".

19 IECC pyysi komissiota perustamissopimuksen 175 artiklan nojalla osoittamaan sille neuvoston asetuksen N:o 17 19 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetyistä kuulemisista 25 päivänä heinäkuuta 1963 annetun komission asetuksen N:o 99/63/ETY (EYVL L 127, s. 2268; jäljempänä asetus N:o 99/63/ETY) 6 artiklan mukaisen kirjeen, mikäli se katsoo, että kansallisia postilaitoksia koskevan kieltopäätöksen tekeminen ei ole tarpeen.

20 Komissio osoitti IECC:lle 23.9.1994 asetuksen N:o 99/63/ETY 6 artiklan mukaisen kirjeen, joka koski kantelun CEPT-sopimukseen liittyvää osaa. Komissio ilmoitti sähköisen ABA-edelleenpostituksen osalta, että se "pitää tätä toimintaa erittäin vakavana ja aikoo saada tällaiset väärinkäytökset loppumaan".

21 IECC pyysi 23.11.1994 komissiota määrittelemään kantansa sen tekemään kanteluun kokonaisuudessaan perustamissopimuksen 175 artiklan mukaisesti. Lisäksi IECC pyysi oikeutta tutustua asian asiakirjoihin.

22 Koska IECC katsoi, että komissio ei ollut määritellyt kantaansa perustamissopimuksen 175 artiklassa tarkoitetulla tavalla, se nosti 15.2.1995 laiminlyöntikanteen, joka kirjattiin käsiteltäväksi asiana T-28/95.

23 Komissio osoitti IECC:lle 17.2.1995 päätöksen, jolla se hylkäsi tämän tekemän kantelun siltä osin kuin se koski perustamissopimuksen 85 artiklan soveltamista CEPT-sopimukseen, sekä asetuksen N:o 99/63/ETY 6 artiklan mukaisen kirjeen, jossa se ilmoitti ne syyt, minkä vuoksi se ei katsonut voivansa hyväksyä IECC:n kantelua postin kulun keskeyttämistä Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan perusteella.

24 IECC toimitti komissiolle 22.2.1995 kyseistä kirjettä koskevat huomautuksensa. Se totesi niissä muun muassa seuraavaa:

"IECC:n tietämän mukaan kaikki sen mainitsemat rajoitukset johtuvat Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan 4 kohdan soveltamisesta ABC-edelleenpostitukseen. Koska 17.2.1995 päivätyssä kirjeessänne ei mainita lainkaan ABC-edelleenpostitukseen kohdistuvista rajoituksista, IECC ei voi pitää sitä kantelunsa asianmukaisena hylkäysperusteena."

25 Komissio osoitti kantajalle 6.4.1995 tämän tekemän kantelun toista osaa koskevan päätöksen, jossa se totesi muun muassa seuraavaa:

"4. Huomautuksissa, jotka asianajajanne on sittemmin esittänyt — — 22.2.1995, ei mainittavilla perusteilla voida katsoa esitetyn mitään sellaista, minkä vuoksi komission olisi perusteltua muuttaa kantaansa. Tämän kirjeen tarkoituksena on ilmoittaa teille komission lopullisesta päätöksestä niiden väitteiden suhteen, joita tekemässänne kantelussa on esitetty Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklaan perustuvasta postin kulun keskeyttämisestä.

5. Komission teille 17.2.1995 osoittamassa, asetuksen N:o 99/63/ETY 6 artiklan mukaisessa kirjeessä on esitetty pääsääntöisesti neljä erilaista postilähetystä, joita on keskeytetty Maailman postiliiton yleissopimuksen perusteella, eli kaupallinen fyysinen ABA-edelleenpostitus, epäkaupallinen tai yksityinen fyysinen ABA-edelleenpostitus, niin kutsuttu sähköinen ABA-edelleenpostitus — — ja tavanomainen valtion rajat ylittävä postilähetys — —.

6. Fyysisen kaupallisen ABA-edelleenpostituksen osalta komissio toteaa, että mikäli kaupallisessa tarkoituksessa tapahtuvalla valtion B asukkaiden postin keräämisellä edelleenpostitettavaksi valtion A alueella valtiossa B sijaitsevalle lopulliselle vastaanottajalle kierretään valtionsisäistä postin jakelua koskevaa kansallista monopolia, nimittäin valtion B lainsäädännön mukaista monopolia, kyseisen postin keskeyttämistä sen palatessa takaisin valtioon B voidaan tässä tilanteessa pitää oikeutettuna eikä se siten ole EY:n perustamissopimuksen 86 artiklassa tarkoitettua määräävän aseman väärinkäyttöä. [— — Komissio on — —] huomannut erityisesti, että tällainen kansallisen monopolin kiertäminen on 'tuottoisaa juuri sen vuoksi, että päätemaksut ovat tällä hetkellä epätasapainoisia', ja että jonkinlaisen suojan antaminen on siten perusteltua tässä vaiheessa — —.

7. Epäkaupallisen fyysisen ABA-edelleenpostituksen, niin kutsutun sähköisen edelleenpostituksen sekä tavanomaisen valtion rajat ylittävän postin keskeyttämisen

osalta komissio katsoo, että koska IECC:n jäsenet eivät ole mukana tämänkaltaisiin postilähetyksiin liittyvässä toiminnassa, näiden lähetysten keskeyttäminen ei vaikuta jäsenten kaupalliseen toimintaan eikä niillä siten ole asetuksen N:o 17 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua oikeutettua intressiä kannella komissiolle kilpailusääntöjen rikkomisesta.

— — Komission mukaan — — niin kutsuttu sähköinen edelleenpostitus tapahtuu seuraavalla tavalla: monikansallinen yritys, esimerkiksi pankki, — — perustaa painatus- ja postitustoiminnan keskuksen tiettyyn jäsenvaltioon A; kaikista pankin tytäryhtiöistä ja sivuliikkeistä lähetetään sähköisesti tietoa tähän keskukseen, jossa tieto muunnetaan fyysiseksi postilähetykseksi, esimerkiksi tiliotteiksi, jotka vielä käsitellään siten, että ne voidaan frankeerata ja jättää paikalliseen postitoimipaikkaan — —.

— — Mikään ei komission mukaan osoita, että IECC:n jäsenet voisivat olla mukana tämänkaltaisessa järjestelyssä.

8. Edellä esitetyn perusteella komissio ilmoittaa, että asetuksen N:o 17 3 artiklan 2 kohdan perusteella 13.7.1988 tekemänne kantelu hylätään kaupallisen fyysisen ABA-edelleenpostituksen, epäkaupallisen fyysisen ABA-edelleenpostituksen, sähköisen postituksen ja tavanomaisen valtion rajat ylittävän postin keskeyttämistä koskevilta osin."

26 Komissio osoitti IECC:lle 12.4.1995 asetuksen N:o 99/63/ETY 6 artiklan mukaisen kirjeen, joka koski kilpailusääntöjen soveltamista ABC-edelleenpostituksen keskeyttämiseen. IECC vastasi tähän kirjeeseen 9.6.1995.

27 Komissio teki 14.8.1995 tiettyjen kansallisten postilaitosten suorittamaa ABC-edelleenpostituksen keskeyttämistä koskevan lopullisen päätöksensä, jossa todetaan muun muassa seuraavaa:

"A) ABA-edelleenpostituksen keskeyttäminen

3. — — Teille on toimitettu 6.4.1995 päivätty kirje, — — jossa todetaan, että kantelunne hylättiin kaupallisen fyysisen ABA-edelleenpostituksen, epäkaupallisen fyysisen ABA-edelleenpostituksen, sähköisen edelleenpostituksen ja tavanomaisen valtion rajat ylittävän postin keskeyttämistä koskevilta osin — —.

B) ABC-edelleenpostituksen keskeyttäminen

6. [IECC:n] 9.6.1995 päivätyssä kirjeessä väitetään, että i) komissiolla ei ole toimivaltaa tehdä uutta päätöstä tästä asiasta ja että ii) vaikka komissio olisikin toimivaltainen, kantelun hylkääminen tältä osin — — ei olisi asianmukaista tietyillä perusteilla.

— —

11. Post Office on vakuuttanut komissiolle 21.4.1989, että se ei ollut käyttänyt eikä aikonut tulevaisuudessakaan käyttää Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan 4 kohtaan perustuvaa toimivaltaa. Bundestpost Postdienst puolestaan on ilmoittanut komissiolle 10.10.1989, että se ei enää sovella kyseistä 23 artiklan 4 kohtaa jäsenvaltioiden väliseen ABC-edelleenpostitukseen — —.

13. Vaikka komissio voikin tehdä muodollisen kieltopäätöksen jo päättyneestä kilpailua rajoittavasta toiminnasta, se ei ole tähän velvollinen vaan se päättää tällaisen toimen tarpeellisuudesta tapauskohtaisesti asiaa koskevien erityispiirteiden perusteella. Esillä olevassa asiassa ei ole esitetty mitään näyttöä siitä, että IECC:n vuonna 1988 tekemässä kantelussa — — tarkoitetut kaksi postilaitosta eivät olisi noudattaneet komissiolle vuonna 1989 antamiaan sitoumuksia pidättyä 23 artiklan 4 kohdan soveltamisesta ABC-edelleenpostitukseen — —.

14.5. Komissio korostaa, että Maailman postiliiton yleissopimuksen 23/25 artiklan olemassaolo ei sellaisenaan välttämättä ole yhteisön kilpailusääntöjen vastaista: vain se, että käytetään 23/25 artiklan tarjoamaa mahdollisuutta toimia, voi tietyissä olosuhteissa — eli jäsenvaltioiden välillä — merkitä näiden sääntöjen rikkomista — —.

15. IECC:n esittämä vaatimus, jolla pyritään siihen, että asianomaisille postihallinnoille määrätään ankarat seuraamukset, jotta ne lopettaisivat yhteisön kilpailusääntöjen rikkomisen, ei ole asianmukainen, koska IECC ei ole voinut näyttää, että rikkomiset jatkuvat tai että on olemassa todellinen vaara siitä, että niihin ryhdytään uudelleen.

— —

18. — — La Poste on esittänyt vastauksensa 24.10.1990 toistaen kantansa siitä, että — — Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan soveltaminen oli oikeutettua yhteisön oikeuden kannalta. Asiaa on tämän jälkeen käsitelty väitetiedoksiannossa, koska La Poste on ollut edelleen sitä mieltä, että kyseinen toiminta ei ollut vastoin yhteisön oikeutta.

19. Esillä olevassa asiassa komissio ei pidä tarpeellisena La Postea koskevan kieltopäätöksen tekemistä, ottaen huomioon kyseisen toiminnan yksittäisyys ja sen uusimista koskevan näytön puuttuminen".

Oikeudenkäyntimenettely

28 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 20.6.1995 jättämällään kannekirjelmällä kantaja on nostanut perustamissopimuksen 173 artiklaan perustuvan kanteen, jossa se vaatii 6.4.1995 tehdyn päätöksen kumoamista. Tämä kantelu kirjattiin käsiteltäväksi asiana T-133/95.

29 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 28.10.1995 jättämällään kannekirjelmällä kantaja on niin ikään nostanut perustamissopimuksen 173 artiklaan perustuvan kanteen, jossa se vaatii 14.8.1995 tehdyn päätöksen kumoamista. Tämä kantelu kirjattiin käsiteltäväksi asiana T-204/95.

30 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen laajennetun kolmannen jaoston puheenjohtaja hyväksyi 6.2.1996 antamillaan määräyksillä Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan, Post Officen, La Posten ja Deutsche Postin väliintulohakemukset, joissa ne pyysivät saada osallistua oikeudenkäyntiin asiassa T-133/95 tukeakseen komission vaatimuksia.

31 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen laajennetun kolmannen jaoston puheenjohtaja hyväksyi 13.5.1996 antamillaan määräyksillä Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan, Post Officen, La Posten ja Deutsche Postin väliintulohakemukset, joissa ne pyysivät saada osallistua oikeudenkäyntiin asiassa T-204/95 tukeakseen komission vaatimuksia.

32 La Poste pyysi 7.8.1996 peruuttamaan sen osallistumisen oikeudenkäyntiin väliintulijana asiassa T-204/95. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi La Posten peruuttaneen väliintulonsa asiassa T-204/95 26.11.1996 annetulla määräyksellä.

33 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (laajennettu kolmas jaosto) päätti aloittaa suullisen käsittelyn esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella. Se ryhtyi prosessinjohtotoimiin pyytämällä tiettyjä asianosaisia esittämään asiakirjoja ja vastaamaan kysymyksiin istunnossa joko kirjallisesti tai suullisesti. Asianosaiset noudattivat näitä pyyntöjä.

34 Asiat T-28/95, T-110/95, T-133/95 ja T-204/95, joissa on sama kantaja ja jotka liittyvät toisiinsa, yhdistettiin laajennetun kolmannen jaoston puheenjohtajan 12.3.1997 antamalla määräyksellä suullista käsittelyä varten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 50 artiklan nojalla.

35 Asianosaisten suulliset lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen suullisiin kysymyksiin kuultiin 13.5.1997 pidetyssä istunnossa.

36 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätti asianosaisia kuultuaan yhdistää asioiden T-133/95 ja T-204/95 käsittelyn tuomion antamista varten työjärjestyksen 50 artiklan mukaisesti.

37 Kantaja pyysi 26.9.1997 suullisen käsittelyn aloittamista uudestaan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 62 artiklan nojalla. Komissio, Post Office, La Poste ja Deutsche Post ilmoittivat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kehotuksesta, että käsittelyä ei niiden mielestä ollut tarpeen aloittaa uudestaan. Kantaja toisti 26.2.1998 pyyntönsä suullisen käsittelyn uudelleen aloittamisesta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että pyyntöjä ei kantajan esittämät asiakirjat huomioon ottaen ole tarpeen hyväksyä. Kantajan pyyntöjensä

tueksi esittämät uudet selvitykset eivät nimittäin sisällä mitään ratkaisevaa käsiteltävänä olevan asian lopputuloksen kannalta, tai niissä esitetään ainoastaan sellaisia seikkoja, jotka koskevat selvästi riidanalaisen päätöksen antamisen jälkeistä aikaa eivätkä siten voi vaikuttaa päätöksen pätevyyteen.

Asianosaisten ja väliintulijoiden vaatimukset

Asia T-133/95

38 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin:

— kumoaa 6.4.1995 tehdyn komission päätöksen,

— määrää muista toimenpiteistä, jotka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo tarpeellisiksi, jotta komissio noudattaisi perustamissopimuksen 176 artiklaa,

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

39 Kantaja vaatii väliintulohakemuksia koskevissa huomautuksissaan lisäksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää Post Officen väliintulokirjelmän tutkimatta,

— velvoittaa väliintulijat korvaamaan väliintulosta esitetyistä huomautuksista aiheutuneet oikeudenkäyntikulut,

— velvoittaa esittämään tiettyjä asiakirjoja.

40 Komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen,

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

41 Deutsche Post vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen,

— velvoittaa kantajan korvaamaan sille väliintulosta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

42 La Poste vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen,

— velvoittaa kantajan korvaamaan sille väliintulosta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

43 Yhdistynyt kuningaskunta ja Post Office vaativat, että kanne hylätään.

44 Kantaja vaatii kanteessaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— toteaa 14.8.1995 päivätyn komission kirjeen mitättömäksi,

— toissijaisesti kumoaa komission 14.8.1995 tekemän päätöksen ja määrää muista toimenpiteistä, jotka se katsoo tarpeellisiksi, jotta komissio noudattaisi perustamissopimuksen 176 artiklaa,

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

45 Vastauskirjelmässään kantaja vaatii lisäksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— toteaa 12.4.1995 päivätyn komission kirjeen mitättömäksi,

— määrää, että komission on työjärjestyksen 64 ja/tai 65 artiklan mukaisesti esitettävä ennen suullista käsittelyä tiettyjä asiakirjoja, joihin se on viitannut päätöksessään ja vaatimuksissaan, tai ainakin sallittava ensimmäisen oikeusasteen tutkia näitä asiakirjoja, mikäli se vetoaa niiden luottamuksellisuuteen,

46 Väliintulokirjelmiä koskevissa huomautuksissaan kantaja vaatii lisäksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää Post Officen väliintulokirjelmän tutkimatta,

— velvoittaa väliintulijat korvaamaan väliintulosta esitetyistä huomautuksista aiheutuneet oikeudenkäyntikulut,

— velvoittaa esittämään tietyt asiakirjat.

47 Komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen,

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

48 Deutsche Post vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen,

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, mukaan lukien Deutsche Postin oikeudenkäyntikulut.

49 Post Office ja Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta vaativat kanteen hylkäämistä.

Post Officen väliintulokirjelmien tutkittavaksi ottaminen

50 Kantajan mukaan Post Officen asioissa T-133/95 ja T-204/95 jättämät väliintulokirjelmät eivät ole yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 116 artiklan 4 kohdan a alakohdan mukaisia, koska niissä ei ilmoiteta sitä, kumman asianosaisen vaatimuksia niissä tuetaan, eli ne on jätettävä tutkimatta.

51 EY:n tuomioistuimen perussäännön 37 artiklan 3 kohdan ja yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 116 artiklan 4 kohdan a alakohdan nojalla väliintulokirjelmässä esitettyjen vaatimusten kohteena voi olla ainoastaan jommankumman pääasian asianosaisen vaatimusten tukeminen. Post Officen molemmissa asioissa esittämistä väliintulokirjelmistä ilmenee, että väliintulon tarkoituksena oli komission vaatimusten tukeminen huolimatta siitä, että kirjelmissä ei ole muodollisesti esitetty tällaista vaatimusta. Kantajalla ei näin ollen voinut olla epäilyksiä väliintulokirjelmien ulottuvuuden ja tarkoituksen suhteen. On lisäksi huomattava, että Post Officen väliintulohakemuksissa osoitettiin yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 115 artiklan 2 kohdan e alakohdan mukaisesti ne vaatimukset, joita väliintulolla haluttiin tukea ja että edellä mainittujen, 6.2.1996 ja 13.5.1996 annettujen määräysten määräysosien 1 kohdassa Post Office hyväksyttiin väliintulijaksi tukemaan "vastaajan vaatimuksia". Väitteet on siten tältä osin hylättävä.

Sen vaatimuksen tutkittavaksi ottaminen, jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta vaaditaan velvoittamaan komissio toteuttamaan tarpeelliset toimenpiteet perustamissopimuksen 176 artiklassa säädettyjen velvollisuuksien noudattamiseksi

52 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhteisön tuomioistuimen tehtävänä ei ole osoittaa määräyksiä yhteisön toimielimille eikä toimia niiden sijasta, kun se harjoittaa laillisuusvalvontaa. Asianomaisen toimielimen on perustamissopimuksen 176 artiklan mukaisesti toteutettava kumoamiskanteen johdosta annetun tuomion täytäntöön panemiseksi tarvittavat toimenpiteet.

53 Näin ollen tämä vaatimus on jätettävä tutkimatta.

Pääasia

54 Koska asianosaiset ovat eri mieltä 6.4.1995 ja 14.8.1995 tehtyjen päätösten soveltamisalasta, se on määritettävä aivan ensin (A), minkä jälkeen on tutkittava asiassa T-133/95 esitettyjä kanneperusteita (B) ja asiassa T-204/95 esitettyjä erityisiä vaatimuksia ja kanneperusteita (C). Lopuksi molemmissa asioissa esitettyjä harkintavallan väärinkäyttöä ja tiettyjen yleisten oikeusperiaatteiden loukkausta koskevia kanneperusteita tutkitaan yhdessä (D).

A *Komission 6.4.1995 ja 14.8.1995 tekemien päätösten soveltamisala*

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

55 Kantaja väittää vastauskirjelmässään asiassa T-133/95, että 6.4.1995 tehty päätös koskee ABA-edelleenpostituksen keskeyttämisen lisäksi myös ABC-edelleenpostituksen keskeyttämistä, kuten päätöksen 1—4 kohdasta ilmenee. Siten tämä päätös ei kantajan mielestä voi mitenkään saattaa ajattelemaan, että viimeksimainitunkaltaisen edelleenpostituksen keskeyttäminen kuuluisi 14.8.1995 tehdyn päätöksen soveltamisalaan. Lisäksi komissio on kantajan mukaan myöntänyt vastinekirjelmässään tässä asiassa, että sen 17.2.1995 päivätty, asetuksen N:o 99/63/ETY 6 artiklan mukainen kirje koski kantelun toista osaa kokonaisuudessaan.

56 Kantaja katsoo, että komissio haluaa rajoittaa 6.4.1995 päivätyn kirjeen soveltamisalaa jälkikäteen vain korjatakseen tämän päätöksen perustelujen puutteellisuuden. Kantaja olikin huomauttanut komissiolle jo 22.2.1995 siitä, että tämä oli jättänyt 17.2.1995 päivätyssä kirjeessään mainitsematta ABC-edelleenpostituksen.

57 Komissio toteaa, että se oli 17.2.1995 päivätyssä kirjeessään jättänyt huomaamattaan käsittelemättä kantelua ABC-edelleenpostituksen osalta, mistä kantaja oli huomauttanut komissiolle 22.2.1995 päivätyllä kirjeellään. Tämän vuoksi 6.4.1995 tehty päätös ei koske kantelua tältä osin, vaan siinä käsitellään ainoastaan muunlaisten edelleenpostitusten keskeyttämistä.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

58 Komission 6.4.1995 tehdyn päätöksen päätelmän sisältävästä 8 kohdasta ja perustelut sisältävistä 5—7 kohdasta ilmenee, että päätös koskee ainoastaan sitä osaa kantelusta, joka liittyy komission 17.2.1995 päivätyssä kirjeessä lueteltujen kaupallisen fyysisen ABA-edelleenpostituksen, epäkaupallisen fyysisen ABA-edelleenpostituksen, sähköisen edelleenpostituksen sekä tavallisen, valtion rajat ylittävän postin keskeyttämiseen. Kantaja oli sitä paitsi itse huomauttanut 22.2.1995 päivätyssä kirjeessään (mainittu edellä 24 kohdassa), että komission 17.2.1995 päivätty, asetuksen N:o 99/63/ETY 6 artiklan nojalla lähetetty kirje, joka edelsi 6.4.1995 tehtyä päätöstä, oli soveltamisalaltaan rajattu.

59 Tarkasteltaessa 6.4.1995 tehtyä päätöstä voidaan siten havaita, että se ei koske ABC-edelleenpostitukseen liittyvää osaa kantelusta.

60 Se seikka, johtuuko tämä laiminlyönti komission huomaamattomuudesta vai vakaasta tahdosta, ei vaikuta 6.4.1995 tehdyn päätöksen soveltamisalan objektiiviseen määrittämiseen.

61 Lisäksi 14.8.1995 tehdyn päätöksen sanamuodosta ilmenee, että se sisältää ainoastaan komission lopulliset arviot ABC-edelleenpostitukseen liittyvästä osasta kantelua.

62 Näin ollen 6.4.1995 ja 14.8.1995 tehtyjen päätösten soveltamisalan laajuutta koskevat kantajan väitteet on hylättävä.

B *Asiassa T-133/95 esitetyt kanneperusteet*

Ensimmäinen, perustamissopimuksen 190 artiklan rikkomista koskeva kanneperuste

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

63 Kantaja väittää pääasiallisesti, että 6.4.1995 tehdyn päätöksen perustelut ovat puutteellisia tai riittämättömiä siltä osin kuin kantajan kantelu on hylätty ABC-edelleenpostituksen ja sähköisen edelleenpostituksen osalta.

64 Lisäksi kantaja katsoo, että väitetiedoksiannosta, asetuksen N:o 99/63/ETY 6 artiklan nojalla lähetetystä 17.2.1995 päivätystä kirjeestä tai 6.4.1995 tehdystä päätöksestä ei ilmene, että komissio olisi tutkinut sitä osaa kantajan kantelusta, jossa todetaan, että Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan täytäntöönpano oli varmistettu kansallisten postilaitosten tätä tarkoitusta varten tekemillä perustamissopimuksen 85 artiklan vastaisilla sopimuksilla.

65 Kantaja lisää, että ei voida hyväksyä, että komissio tutkii tätä viimeksi mainittua osaa kantelusta vasta myöhemmässä vaiheessa tekemänsä päätöksen yhteydessä, (asia T-74/92, Ladbroke vastaan komissio, tuomio 24.1.1995, Kok. 1995, s. II-115, 60 kohta ja asia T-95/94, Sytraval ja Brink's France vastaan komissio, tuomio 28.9.1995, Kok. 1995, s. II-2651, 62 kohta).

66 Komissio puolestaan väittää, että 6.4.1995 tehty päätös ei koske ABC-edelleenpostitukseen liittyviä kysymyksiä eikä perustamissopimuksen 85 artiklan väitettyä rikkomista. Lisäksi päätöksen perustelut ovat komission mielestä riittäviä sähköisen edelleenpostituksen osalta.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

67 Komission 6.4.1995 tekemän päätöksen soveltamisalaa koskevista ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arvioista (ks. edellä 58—62 kohta) seuraa ensinnäkin, että kyseinen päätös ei koske ABC-edelleenpostitusta. Siten kanneperuste, joka koskee päätöksen puutteellista perustelua tältä osin, on perusteeton.

68 Komissio on katsonut tässä päätöksessä, että kantaja ei ole osoittanut sen jäsenten olevan mukana sähköiseen ABA-edelleenpostitukseen liittyvässä toiminnassa, minkä vuoksi asia ei koske niiden etua asetuksen N:o 17 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla. Siten komission perustelut käyvät tästä päätöksestä selkeästi ilmi. Näin ollen perustelujen puutteellisuutta tältä osin koskeva kanneperuste on hylättävä, koska komission päätelmien paikkansapitävyys on pääasian yhteyteen kuuluva kysymys.

69 Kyseisestä 6.4.1995 tehdystä päätöksestä ilmenee lisäksi, että se ei koske niitä perustamissopimuksen 85 artiklan rikkomisia, joihin kansallisten postitoimipaikkojen on väitetty syyllistyneen. Tähän on huomautettava, ettei se seikka, että kantelua on käsitelty tältä osin erikseen, vaikuta kantelun muiden osien tutkintaan. Asiaan liittyvistä asiakirjoista ei sitä paitsi käy ilmi, että kantaja olisi väittänyt, ettei näitä eri osia saisi erottaa toisistaan, vaikka oli aivan selvää, että komissio keskittyi tutkimuksissaan soveltamaan yhtäältä perustamissopimuksen 85 artiklaa CEPT-sopimukseen ja toisaalta perustamissopimuksen 86 artiklaa väitettyyn edelleenpostituksen keskeyttämiseen.

70 Edellä esitetyn perusteella tämä kanneperuste on hylättävä kokonaisuudessaan.

Toinen, asetuksen N:o 17 3 artiklan 2 kohdan b alakohdan rikkomista koskeva kanneperuste

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

71 Kantaja väittää komission tulkinneen väärin asetuksen N:o 17 3 artiklan 2 kohdan b alakohtaa katsoessaan, että IECC:n jäsenillä ei ollut perusteltua intressiä kannella kansallisten postilaitosten virheellisestä menettelytavasta sähköisessä edelleenpostituksessa.

72 Tehdessään tämän johtopäätöksen komissio on kantajan mukaan ensinnäkin määritellyt käsitteen sähköinen edelleenpostitus epätavanomaisen ahtaasti rajoittaen sen koskemaan sähköistä ABA-edelleenpostitusta, jota IECC:n jäsenet eivät määritelmän mukaan harjoita.

73 Toiseksi komissio on kantajan mukaan jättänyt ottamatta huomioon, että sen jäsenillä oli perusteltu intressi kannella kansallisten postilaitosten menettelytavoista sähköisessä ABCA-edelleenpostituksessa. Tällaisessa edelleenpostituksessa yksityinen edelleenpostitusta harjoittava toimija jättää valtiossa B fyysisesti valmistetun postin valtion C kansalliselle postilaitokselle kuljetettavaksi valtioon A. Kantaja huomauttaa, että tällainen edelleenpostitus vastaa käytännössä ABC-edelleenpostitusta. Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan 1 kohdan laajan tulkinnan perusteella kansalliset postilaitokset voivat kuitenkin keskeyttää tällaisen postin määrittämällä sen sähköiseksi ABCA-edelleenpostitukseksi. Tämän sähköistä edelleenpostitusta koskevan opin mukainen keskeyttäminen on todellinen uhka IECC:n jäsenille, mitä komissio ei kantajan mukaan ole ottanut huomioon.

74 Kantaja huomauttaa, että sen kantelussa ja väitetiedoksiannossa mainittiin esimerkkejä ABC-edelleenpostituksista, jotka Deutsche Post oli yrittänyt määrittää sähköi-

siksi edelleenpostituksiksi. Komissio totesi 13.7.1994 päivätyssä IECC:lle toimitetussa kirjeessä olevansa "huolestunut" tämän sähköistä edelleenpostitusta koskevan opin noudattamisesta. Komissio oli sitä paitsi lähettänyt 5.5.1995 kirjeen Lanier-yhtiön, jonka postia Deutsche Post oli keskeyttänyt, asianajajalle. Deutsche Post oli kantajan mukaan lisäksi keskeyttänyt kesäkuussa 1994 Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan 1 kohdan ja sähköistä edelleenpostitusta koskevan opin perusteella huomattavan osan siitä postista, jonka sveitsiläinen yhtiö Matra AG oli lähettänyt ABC-edelleenpostitusta käyttäen.

75 Kantaja toteaa lopuksi, että Maailman postiliiton täytäntöönpanokomitea ehdotti toukokuussa 1994 Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan 1 kohdan soveltamisalan laajentamista helpottaakseen sähköisessä muodossa lähetettävän postin keskeyttämistä. Tämä ehdotus toteutettiin kantajan mukaan syyskuussa 1996.

76 Komissio myöntää maininneensa väitetiedoksiannossaan, että kansallisilla postilaitoksilla oli ollut vaikeuksia tulkita Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan 1 kohdan soveltamisalaa. Kuitenkin komissio katsoo, että sen tehtävänä ei ole tulkita niitä vaikutuksia, joita kilpailuoikeuden soveltamisella kuvitteellisiin tapauksiin voi olla, vaan edistää kilpailusääntöjen noudattamista konkreettisissa tapauksissa.

77 Kantaja vahvistaa esillä olevassa asiassa, että sähköinen edelleenpostitus, sellaisena kuin se määritellään 6.4.1995 tehdyssä päätöksessä, ei koske sen jäseniä, ja että sähköinen ABCA-edelleenpostitus vastaa ABC-edelleenpostitusta.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

78 Asetuksen N:o 17 3 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, joka katsoo asian koskevan oikeuttaan, voi tehdä kantelun perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan rikkomisesta.

79 Tästä seuraa, että komissiolla on oikeus olla hyväksymättä sellaisen yrityksen tekemää kantelua, jonka oikeutta asia ei koske, sanotun kuitenkaan rajoittamatta komission oikeutta aloittaa oma-aloitteisesti rikkomisten toteamista koskevan menettelyn. Tämän vuoksi sen seikan määrittäminen ei ole merkityksellistä, missä vaiheessa tutkimuksia komissio havaitsi kyseisen edellytyksen jääneen täyttymättä.

80 Nyt käsiteltävässä asiassa komissio on 6.4.1995 tekemässään päätöksessä todennut, että sähköiseen ABA-edelleenpostitukseen liittyvien menettelytapojen riitauttaminen ei koskenut IECC:n jäsenten oikeutta.

81 Kantaja on vahvistanut kirjallisesti, että sen jäsenet eivät osallistu 6.4.1995 tehdyssä päätöksessä määriteltyyn sähköiseen edelleenpostitukseen liittyvään toimintaan.

82 Se kantajan kirjelmissään painottama seikka, että sen jäsenten oikeutta voi koskea muunlainen sähköinen edelleenpostitus, nimittäin sähköinen ABCA-edelleenpostitus, kun otetaan huomioon, että kansalliset postilaitokset noudattavat sähköistä edelleenpostitusta koskevaa oppia, ei voi vaikuttaa komission sähköisestä ABA-edelleenpostituksesta tekemiin päätelmiin, jotka kantaja on sitä paitsi myöntänyt perustelluiksi. Lisäksi kantaja vahvistaa, että sähköinen ABCA-edelleenpostitus vastaa itse asiassa ABC-edelleenpostitusta, jota komissio on tutkinut 14.8.1995 tekemässään päätöksessä ja jota ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin käsittelee tästä päätöksestä nostetussa kanteessa.

83 Näin ollen tämä kanneperuste on hylättävä.

Kolmas, perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan rikkomista koskeva kanneperuste

Kanneperusteen ensimmäinen ja toinen osa

Asianosaisten ja väliintulijoiden väitteet ja niiden perustelut

84 Kantaja toteaa ensinnäkin, että komissio perustaa 6.4.1995 tekemänsä päätöksen kaupallista ABA-edelleenpostitusta koskevan osan sille olettamalle, että kansallisilla postilaitoksilla on oikeus keskeyttää sellaisen postin kulku, jonka ne epäilevät lähetetyksi niiden laillisen monopoliaseman vastaisesti. Tämä käytäntö on kantajan mukaan vastoin kaupallisten ja lakisääteisten tehtävien erottamista koskevaa periaatetta (asia C-18/88, GB-INNO-BM, tuomio 13.12.1991, Kok. 1991, s. I-5941, 25 ja 26 kohta).

85 Toiseksi kantaja katsoo, että se komission väite, jonka mukaan ABA-postitusten keskeytyksillä pyritään suojelemaan kansallisten postilaitosten monopoliasemaa, on voitava perustella suhteessa perustamissopimuksen 90 artiklan 2 kohtaan. Kantaja toteaa tältä osin, että komission mukaan ABA-edelleenpostitus saattaa heikentää kansallisten postilaitosten liikevaihtoa ja vaarantaa niillä olevan yleispalveluvelvollisuuden täyttämistä.

86 Kolmanneksi 6.4.1995 tehty päätös perustuu kaupallisten ABA-postin osalta kantajan mukaan kansallisten postilaitosten vastattavina olevien kustannusten ja päätemaksujen välillä tällä hetkellä vallitsevaan epätasapainoon. Tämä epätasapaino johtuu kantajan mielestä ainoastaan kansallisten postilaitosten välisestä lainvastaisesta hintojen vahvistamista koskevasta sopimuksesta.

87 Neljänneksi kantaja katsoo, että tällaisen järjestelmän voimassa pitäminen on perustamissopimuksen 86 artiklan c kohdan vastaista syrjintää.

88 Komissio vastaa ensinnäkin lähteneensä siitä olettamasta, että kansallisilla postilaitoksilla, joille on annettu yleispalvelutehtävä, on oikeus suojella monopoliasemaansa väärinkäytöksiä vastaan. Tästä on kyse etenkin silloin, kun vastattavina olevat kustannukset ja voimassa olevan päätemaksujärjestelmän kautta palautuvat summat ovat epätasapainossa keskenään. Tämän vuoksi komissio on päätellyt, että ABA-postitusten, jotka ovat itseasiassa pelkästään valtion A sisäistä postia, keskeyttäminen ei ole perustamissopimuksen 86 artiklan vastaista. Komissio täsmentää, että se ei soveltanut perustamissopimuksen 90 artiklan 2 kohtaa ottaessaan tämän kannan. Komission mukaan kyseinen keskeyttäminen ei välttämättä ole lakisääteisen tehtävän suorittamista.

89 Lisäksi komissio korostaa kansallisten postilaitosten vaikeutta saada niiden yksinomainen oikeus huomioon otetuksi niin kauan kuin postia ei ole lähetetty niille takaisin valtionsisäistä jakelua varten. Komissio toteaa, että CEPT-sopimusta tehtäessä ei ajateltu kyseisen edelleenpostituksen kaltaista postitusta.

90 Lopuksi komissio toteaa, että tässä tapauksessa kyse ei ole syrjinnästä, koska eri tavalla kohdeltavat palvelut eivät vastaa toisiaan.

91 Deutsche Post katsoo, että kansallisia postilaitoksia ei voida velvoittaa jakamaan tappiolla sellaista postia, joka on kansallisten postimaksujen välttämiseksi kuljetettu lainvastaisesti ulkomaille.

92 Yhdistynyt kuningaskunta huomauttaa, että yleispalvelujen tarjontaan velvollisten kansallisten postilaitosten rahataloudellisen tasapainon vuoksi on välttämätöntä, että postimerkkien myynnistä valtion sisäistä postia varten saadaan riittävät tulot.

93 La Poste korostaa, että kansallisen postilaitoksen kaikista menoista suurimman osan muodostavat ne kustannukset, jotka aiheutuvat toimenpiteistä postin kantamiseksi lopulliselle vastaanottajalle. La Posten mukaan yhteisön oikeuden soveltaminen taataan sitä paitsi vain silloin kun yhteisön oikeutta ei pyritä käyttämään väärin kansallisen oikeuden säännösten kiertämiseksi (asia 130/88, Van de Bijl/Staatssecretaris van Economische Zaken, tuomio 27.9.1989, Kok. 1989, s. 3039 ja asia C-23/93, TV 10, tuomio 5.10.1994, Kok. 1994, s. I-4795).

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

94 Komissio katsoi 6.4.1995 tekemässään päätöksessä, että kaupallisella ABA-edelleenpostituksella itse asiassa kierretään lakiin perustuvaa kansallisten postilaitosten monopolia. Komission mukaan tällaisen edelleenpostituksen keskeyttäminen oli oikeutettua esillä olevissa olosuhteissa, eikä sitä siten voitu pitää perustamissopimuksen 86 artiklassa tarkoitettuna väärinkäyttönä. Tämän vuoksi komissio totesi, että ABA-edelleenpostitus esti kohdemaan kansallista postilaitosta saamasta postinkannosta aiheutuvat kustannuksensa katetuksi, koska päätemaksut eivät perustu tosiasiallisiin kustannuksiin.

95 Komission esittämät perustelut huomioon ottaen on tutkittava, ovatko komission mainitsemat olosuhteet sellaisia, että ne estävät perustamissopimuksen 86 artiklan soveltamisen.

96 Postimonopolin olemassaoloa ja sen väitettyä kiertämistä ABA-edelleenpostituksella ei voida sellaisenaan pitää kyseisen edelleenpostituksen keskeyttämisperusteena.

97 Kansallisia postilaitoksia ei velvoiteta niiden lakiin perustuvista monopoleista säätävissä kansallisissa laeissa tai Maailman postiliiton yleissopimuksessa keskeyttämään edelleenpostitettuja postilähetyksiä. Niillä on siten harkintavaltaa olla tarvittaessa keskeyttämättä postin kulkua.

98 Kansallisten postilaitosten tarve monopolinsa puolustamiseen ei sellaisenaan johda siihen, että perustamissopimuksen 86 artiklaa ei sovelleta ABA-postitusten keskeyttämiseen. Muussa tapauksessa päädyttäisiin nimittäin siihen, että jokin menettelytapa jätettäisiin tämän määräyksen soveltamisalan ulkopuolelle vain määräävän aseman olemassaolon perusteella.

99 Toisin kuin mitä komissio väittää, riidanalaisia keskeytyksiä ei voida perustella objektiivisesti sillä, että päätemaksut, jotka ovat kansallisten postilaitosten saamia korvauksia ABA-edelleenpostitustapauksissa, eivät riitä kattamaan niille postinkannosta aiheutuvia kustannuksia.

100 Vaikka saapuvan postin jakelusta aiheutuvat, kansallisten postilaitosten vastattavina olevat kustannukset ja niiden saamat korvaukset ovatkin epätasapainossa keskenään, tämän on todettava johtuvan kansallisten postilaitosten, mukaan lukien tässä asiassa kyseessä olevat postilaitokset, itsensä tekemästä sopimuksesta, jonka mukaan päätemaksut ovat kiinteämääräisiä, ja ne määritellään ottamatta huomioon kohdemaan kansallisen postilaitoksen vastattavina olevia tosiasiallisia kustannuksia.

101 Tällaista menettelytapaa, jolla pyritään korjaamaan määräävässä asemassa olevalle yritykselle sellaisesta yleissopimuksesta aiheutuvia kielteisiä vaikutuksia, jonka laatimiseen ja tekemiseen se on itse osallistunut, ei voida pitää objektiivisena perusteena, jonka vuoksi kaupallisen ABA-postituksen keskeyttäminen jäisi perustamissopimuksen 86 artiklan soveltamisalan ulkopuolelle.

102 Ei sitä paitsi vaikuta siltä, että saapuvan postin keskeyttäminen olisi ainoa keino, jolla kohdemaan kansallinen postilaitos voisi turvata postinkannosta aiheutuvien kustannusten kattamisen, mistä on osoituksena se, että Deutsche Post on useaan otteeseen perinyt saataviaan lähettäjiltä. Riidanalaisesta päätöksestä ei käy ilmi, että komissio olisi tutkinut sitä, voitaisiinko joitakin muita toimenpiteitä pitää vähemmän rajoittavina kuin postin keskeytystä.

103 La Poste ja Post Office sekä epäsuoralla tavalla myös Yhdistynyt kuningaskunta ovat korostaneet sitä, että kaupallisen ABA-edelleenpostituksen keskeyttäminen oli perusteltua perustamissopimuksen 90 artiklan 2 kohtaan nähden, koska on varmistettava, että kansalliset postilaitokset täyttävät yleispalveluvelvollisuutensa. Kuitenkin 6.4.1995 tehdystä päätöksestä ilmenee, että komissio ei ole viitannut kyseiseen määräykseen eikä myöskään soveltanut sitä tässä asiassa, minkä se on vahvistanut istunnossa.

104 Näin ollen kyseisten väliintulijoiden tältä osin esittämät väitteet eivät koske tämän oikeudenkäynnin kohteena olevaa asiaa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä ei siten ole lausua näistä väitteistä harjoittaessaan perustamissopimuksen 173 artiklan mukaista laillisuusvalvontaa.

105 On todettava, että komissio on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, että kaupallisten ABA-edelleenpostitusten keskeyttämiset eivät ole perustamissopimuksen 86 artiklassa tarkoitettua väärinkäyttöä.

106 Siten 6.4.1995 tehty päätös on kumottava siltä osin kuin se koskee komission arviointeja kansallisten postilaitosten suorittamien kaupallisten ABA-postitusten keskeyttämisten lainmukaisuudesta.

107 Näissä olosuhteissa ei ole tarpeen lausua niistä muista väitteistä, jotka kantaja on esittänyt tämän kanneperusteen ensimmäisessä ja toisessa osassa.

Kanneperusteen kolmas ja neljäs osa

108 Kantaja väittää pääasiallisesti, että komissio on soveltanut perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklaa virheellisesti, kun se ei ole tuominnut niitä kansallisten postilaitosten toimenpiteitä, joilla pyritään rajoittamaan ABA-edelleenpostituksen ja sähköisen edelleenpostituksen kehittämistä.

109 On huomattava, että ensinnäkään 6.4.1995 tehty päätös ei koske ABC-edelleenpostituksen keskeyttämistä (ks. edellä 58—62 kohta) ja että kantaja ei ole osoittanut, että sillä olisi oikeutettu intressi valittaa kansallisten postilaitosten menettelytavoista tässä päätöksessä määritellyn kaltaisessa sähköisessä edelleenpostituksessa.

110 Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkää nämä kaksi kanneperusteen osaa.

C *Asiassa T-204/95 esitetyt vaatimukset ja kanneperusteet*

Pääasiallinen vaatimus, jolla pyritään siihen, että 12.4.1995 päivätty kirje ja 14.8.1995 tehty päätös todetaan mitättömäksi

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

111 Kantaja huomauttaa, että se komission päätös, jolla kantajan kantelu hylätään ABC-edelleenpostitusta koskevilta osin, on 6.4.1995 tehty päätös eikä 14.8.1995 tehty päätös. Näin ollen tämä viimeksi mainittu päätös on komission näistä samanlaisista seikoista tekemä toinen päätös, mikä aiheuttaa suurta sekaannusta eri hallintovaiheiden välillä.

112 Kantaja katsoo, että kyseinen 14.8.1995 tehty päätös ja asetuksen N:o 99/63/ETY 6 artiklan nojalla 12.4.1995 lähetetty kirje ovat siten tarpeettomia. Tämän vuoksi nämä kaksi tointa on todettava mitättömiksi (asia C-137/92 P, komissio v. BASF ym., tuomio 15.6.1994, Kok. 1994, s. I-2555, 48 ja 49 kohta).

113 Kantaja lisää, että asetuksen N:o 99/63/ETY 6 artiklan mukaisen toisen kirjeen lähettäminen ja uuden päätöksen tekeminen niistä kysymyksistä, joista päätettiin jo 6.4.1995 tehdyssä päätöksessä, vie kantajalta tiettyjä tärkeitä, etenkin Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklassa tunnustettuja oikeuksia, kuten oikeuden oikeudenkäyntiin riippumattomassa ja puolueettomassa tuomioistuimessa, oikeuden asianosaisten prosessuaaliseen yhdenvertaisuuteen ja oikeuden saada asia lainmukaisesti ratkaistuksi kohtuullisessa ajassa.

114 Lopuksi kantaja toteaa, että komissio ei voi vedota pyrkimyksenä suojella kantajan menettelyllisiä oikeuksia. Kantaja oli nimittäin luopunut 22.2.1995 päivätyssä kirjeessään kaikista menettelyllisistä oikeuksistaan komission 17.2.1995 päivätyssä kirjeessä huomioon ottamatta jätettyjen seikkojen suhteen.

115 Komissio huomauttaa pääasiallisesti, että kantajan väitteissä tulkitaan väärin 6.4.1995 ja 14.8.1995 tehtyjä päätöksiä. Komissio katsoo, että ne virheet, joihin kantaja on vedonnut, eivät missään tapauksessa riitä perusteeksi 14.8.1995 tehdyn päätöksen toteamiseksi mitättömäksi. Lopuksi komissio kiistää sen, että Euroopan ihmisoikeussopimusta voitaisiin soveltaa tässä tapauksessa.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

116 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen suorittamasta 6.4.1995 ja 14.8.1995 päivättyjen kirjeiden arvioinnista (ks. edellä 58—62 kohta) seuraa, että kantajan perustelujen lähtökohta on virheellinen. Siten ne perustelut, jotka kantaja on esittänyt tukeakseen ensisijaisia vaatimuksiaan siitä, että 14.8.1995 tehty päätös ja 12.4.1995 päivätty asetuksen N:o 99/63/ETY 6 artiklan mukainen komission kirje todettaisiin mitättömiksi, ovat tehottomia.

117 On huomautettava, että vain sellaiset yhteisön toimielinten toimet, joiden ilmeinen lainvastaisuus tekee niistä kestämättömiä yhteisön oikeusjärjestyksen kannalta, voidaan julistaa oikeudellisesti mitättömiksi. Koska yhteisön toimielinten säädöksen mitättömäksi julistamisen seuraukset ovat vakavia, on selvää, että oikeusvarmuussyistä tällainen toteamus voidaan tehdä ainoastaan täysin poikkeuksellisissa tilanteissa (edellä mainittu asia komissio v. BASF ym. tuomion 49 ja 50 kohta). Vaikka niiden virheiden olemassaolo vahvistettaisiinkin, joihin kantaja vetoaa esillä olevassa asiassa, kyseessä ei olisi sellainen lainvastaisuus, joka johtaisi päätöksen mitättömäksi toteamiseen.

118 Siten nämä vaatimukset on hylättävä

Toissijainen vaatimus, jonka mukaan 14.8.1995 tehty päätös on kumottava

1. Ensimmäinen, perustamissopimuksen 190 artiklan rikkomista koskeva kanneperuste

a) Kanneperusteen ensimmäinen osa, jonka mukaan sitä, että kansallisten postilaitosten on väitetty rikkoneen perustamissopimuksen 85 artiklaa, koskevia perusteluja ei ole esitetty

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

119 Kantaja väittää, että 14.8.1995 tehdyllä päätöksellä rikotaan perustamissopimuksen 190 artiklaa, koska kantajan kantelun hylkäävän komission päätöksen perustelut eivät ole riittäviä siltä osin kuin päätös koskee kantelun sitä osaa, jossa kansallisten postilaitosten toteuttamaa markkinoiden jakamista koskevaa sopimusta arvioidaan perustamissopimuksen 85 artiklan valossa.

120 Komissio vastaa tähän, että 14.8.1995 tehty päätös ei koske perustamissopimuksen 85 artiklan soveltamista kyseiseen sopimukseen.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

121 Kanneperusteen ensimmäistä osaa vastaava väite on esitetty asiaa T-133/95 koskevan asian ensimmäisen kanneperusteen yhteydessä. Siten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkää tämän kanneperusteen ensimmäisen osan niillä samoilla perusteilla, jotka on esitetty edellä 69 kohdassa.

b) Kanneperusteen toinen osa, jonka mukaan ABC-edelleenpostitusta koskevat perustelut ovat riittämättömiä

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

122 Kantaja väittää ensinnäkin, että 14.8.1995 tehdyssä päätöksessä ei perustella riittävästi sitä, minkä vuoksi ei ollut olemassa vaaraa siitä, että tietyt Deutsche Postin ja La Posten suorittamat rikkomiset uusittaisiin, varsinkin kun komissio oli omaksunut toisen näkökannan kansallisille postilaitoksille osoittamissaan väitetiedoksiannoissa.

123 Toiseksi kantaja katsoo, että kansallisten postilaitosten antamat sitoumukset, joiden noudattamista komissio ei ole sittemmin tutkinut, eivät riitä perustelemaan sitä jyrkkää muutosta, joka komission mielipiteissä on tapahtunut sen jälkeen kun se oli ensin hylännyt väitetiedoksiannossaan ajatuksen siitä, että kyseisten sitoumusten olemassaolo olisi asianmukainen vastaus kantelussa esitettyihin väitteisiin.

124 Komissio vastaa tähän, että 14.8.1995 tehdyn päätöksen ainoana perusteena on ollut se seikka, että sen jälkeen kun asianomaiset postilaitokset olivat antaneet sitoumuksensa, komissio ei ole havainnut tai saanut mitään todisteita siitä, että ne olisivat jatkaneet ABC-edelleenpostituksen keskeyttämistä.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

125 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yksittäispäätös on perusteltava toisaalta niin, että se, jolle päätös on osoitettu, saa tietää, miksi päätös on tehty, puolustaakseen tarvittaessa oikeuksiansa ja voidakseen tutkia, onko päätös asianmukainen, ja toisaalta niin, että yhteisöjen tuomioistuimet voivat valvoa päätöksen laillisuutta (asia T-5/93, Tremblay ym. v. komissio, tuomio 24.1.1995, Kok. 1995, s. II-185, 29 kohta; asia T-102/92, Viho v. komissio, tuomio 12.1.1995, Kok. 1995, s. II-17, 75 ja 76 kohta ja asia T-387/94, Asia Motor France ym. v. komissio, tuomio 18.9.1996, 103 ja 104 kohta).

126 Lisäksi oikeuskäytännön mukaan perusteluvelvollisuuden tarkka laajuus riippuu kyseessä olevan toimen luonteesta ja niistä olosuhteista, joissa se on toteutettu (asia 819/79, Saksa vastaan komissio, tuomio 14.1.1981, Kok. 1981, s. 21, 19 kohta). Tältä osin on huomautettu, että nyt käsiteltävässä asiassa komissio oli antamassaan väitetiedoksiannossa ja myöhemmässä kirjeenvaihdossa kyseenalaistanut tiettyjä ABC-edelleenpostitusta koskevia kansallisten postilaitosten menettelytapoja.

127 Kyseisestä 14.8.1995 tehdystä päätöksestä ilmenee, että komissio on ensinnäkin katsonut, että se ei ollut velvollinen tekemään menneitä tapahtumia koskevaa kieltopäätöstä.

128 Toiseksi komissio on huomauttanut, että Deutsche Post ja Post Office olivat sitoutuneet lopettamaan ABC-edelleenpostituksen keskeyttämisen. Komissio on todennut, että se ei ollut havainnut todisteita siitä, että nämä postilaitokset olisivat sitoumuksistaan huolimatta jatkaneet ABC-postitusten keskeyttämistä. Näin ollen komissio on näissä olosuhteissa täyttänyt riittävällä tavalla perustamissopimuksen 190 artiklassa asetetun velvollisuuden. Perusteluista, jotka koskevat sitä, että ABC-postituksia ei ollut keskeytetty yli viiteen vuoteen mukaan lukien kaksi väitetiedoksiannon antamista seuraavaa vuotta, ilmenee nimittäin selkeästi ne syyt, minkä vuoksi komission lopulliset päätelmät eroavat sen aikaisemmista päätelmistä.

129 Riippumatta komission tosiseikkoja koskevien päätelmien ja perustelujen oikeellisuudesta, komissio on lisäksi perustellut 14.8.1995 tekemäänsä päätöstä riittävästi siltä osin kuin se koskee Deutsche Postin antamien sitoumusten epäselvyyttä, koska se on voinut perustellusti katsoa niiden epäselvyyden poistuneen, kun kyseinen postilaitos oli noudattanut näitä sitoumuksia useiden kuukausien ajan väitetiedoksiannon antamisen jälkeen.

130 Kolmanneksi komissio on todennut, että ensinnäkin on paljastunut vain yksi, vuodelta 1989 oleva tapaus, jolloin La Poste oli keskeyttänyt ABC-postituksen kulun, eikä sen jälkeen ollut olemassa mitään todisteita siitä, että tämä postilaitos olisi suorittanut muita tällaisia keskeytyksiä. Lopuksi komissio huomauttaa, että se ei ole velvollinen tekemään menneitä tapahtumia koskevaa kieltopäätöstä, ja toteaa näin ollen, että La Posten suorittama yksittäinen keskeytys ei riitä perusteeksi päätöksen tekemiselle. Siten komissio on perustellut riittävästi niitä syitä, minkä vuoksi se on katsonut, että kyseisen postilaitoksen suorittaman postin kulun keskeyttämisen ei pitäisi johtaa kieltopäätöksen tekemiseen.

131 Näin ollen tämä kanneperuste on hylättävä kokonaisuudessaan.

2. Toinen, perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan rikkomista, ilmeisiä tosiseikkojen arviointivirheitä ja oikeudellisia virheitä koskeva kanneperuste

a) ABC-edelleenpostitusta koskeva kanneperusteen ensimmäinen osa

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

132 Kantaja väittää ensinnäkin, että Saksan ja Ison-Britannian kansallisten postilaitosten antamiin sitoumuksiin ei ollut liitetty velvoitteita tai ehtoja, kuten esimerkiksi velvollisuutta selvitysten esittämiseen, mikä on tavanomaista sovellettaessa asetusta N:o 17 sekä yrityskeskittymien valvonnasta 21 päivänä joulukuuta 1989 annettua *neuvoston asetusta* (ETY) N:o 4064/89 (EYVL L 395, s. 1). Kyseiset julkaisemattomat sitoumukset eivät kantajan mukaan sitä paitsi estä Maailman postiliiton yleissopimuksen yhteydessä laaditun kilpailua rajoittavan sopimuksen haitallisia vaikutuksia.

133 Toiseksi kantaja katsoo, että komissio on laiminlyönyt velvollisuuttaan valvoa annettujen sitoumusten noudattamista (em. asia Sytraval ja Brink's France v. komissio, tuomion 76 ja 77 kohta).

134 Kolmanneksi kantaja kiistää, että sitoumukset käsittävät kaikki ne menettelytavat, joista kansallisia postilaitoksia on moitittu kantajan kantelussa. Kantaja toteaa syyttäneensä Post Officea myös siitä, että tämä on rohkaissut muita kansallisia postilaitoksia keskeyttämään Isosta-Britanniasta lähtöisin olevat edelleenpostitukset. Post Office ei kantajan mukaan sitä paitsi ole luopunut soveltamasta Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan 1 kohtaa ABC-postituksiin sähköistä edelleenpostitusta koskevan opin puitteissa.

135 Neljänneksi kantaja kiinnittää huomiota siihen, että komissio on kirjelmissään todennut, että Deutsche Post ei Saksan oikeuden mukaan voinut luopua Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan soveltamisesta eikä siten voinut kohtuullisesti ajatellen antaa lakisääteisten velvoitteidensa vastaisia "vapaaehtoisia sitoumuksia".

136 Viidenneksi kantaja katsoo, että komissio on tehnyt ilmeisen tosiseikkoja koskevan arviointivirheen, kun se on todennut, että esillä olevassa asiassa "ei ole esitetty mitään näyttöä siitä, että IECC:n vuonna 1988 tekemässä kantelussa —— tarkoitetut kaksi postilaitosta eivät olisi noudattaneet komissiolle vuonna 1989 antamiaan sitoumuksia pidättyä 23 artiklan 4 kohdan soveltamisesta ABC-edelleenpostitukseen". Komissiolla oli nimittäin täytynyt olla tieto siitä asiakirjasta, jossa vahvistetaan, että Saksan postiasiain sääntelyneuvosto (Regulierungsrat) oli joulukuussa 1995 yrittänyt kannustaa yrityksiä olemaan käyttämättä edelleenpostituspalveluja, sekä siitä, että Deutsche Post oli keskeyttänyt ABC-edelleenpostituksen sähköistä edelleenpostitusta koskevan opin mukaisesti sellaisissa asioissa kuin Matra AG, Citibank, GZS Bank ja Gartner group sekä Lanier. Kantajan mukaan komissio on sitä paitsi myöntänyt, että kirjelähetysten keskeyttämiset olivat lisääntyneet 13.7.1994 ja 23.9.1994 välisenä aikana.

137 Kuudenneksi kantaja huomauttaa, että komissio toteaa 14.8.1995 tehdyn päätöksen 14.4 kohdassa, että "mikäli sitoumuksia ei olisi noudatettu, IECC olisi voinut esittää tästä näyttöä". Kantaja katsoo kuitenkin, että kuten edellä mainitussa asiassa Syraval ja Brink's France vastaan komissio, todisteiden kerääminen kansallisten postilaitosten tekemistä rikkomisista on paljon vaikeampaa kantajalle kuin komissiolle. Siten komissio on aliarvioinut velvollisuuttaan tutkia sille tehtyjä kanteluita.

138 Seitsemänneksi kantaja toteaa, että 14.8.1995 tehdyn päätöksen 17 kohdassa ja sitä seuraavissa kohdissa komissio on katsonut, että La Postea vastaan ei ole tarpeen tehdä kieltopäätöstä. Kantajan mukaan tällainen kannanotto, jota perustellaan tapahtuman ainutkertaisuudella, on lainvastainen siltä osin kuin La Poste ei ole ilmaissut millään tavalla aikovansa luopua Maailman postiliiton yleissopimuksen

23 artiklan soveltamisesta. Kantaja katsoo, että tehdessään kyseisen päätöksen komissio on kannustanut tätä postilaitosta pitämään voimassa kilpailua rajoittavia menettelytapoja, mikä on vastoin perustamissopimuksen 85 artiklaa.

139 Kantaja huomauttaa lopuksi, että komissio ei ole 14.8.1995 tehdyssä päätöksessä todennut nimenomaisesti, että "asiassa ei ole riittävää yhteisön etua".

140 Komissio väittää, että kantaja ei ole esittänyt mitään todisteita, jotka osoittaisivat kolmen kyseessä olevan kansallisen postilaitoksen jatkavan edelleen ABC-edelleenpostitusten keskeyttämistä. Komissio toteaa, että 14.8.1995 tehdyn päätöksen tekohetkellä IECC tai mikään muu kaupallinen edelleenpostittaja ei ollut kannellut sille ABC-edelleenpostitusten keskeyttämisistä. Komissio kiistää, että se olisi tällaisten kanteluiden puuttuessa velvollinen käyttämään rajoitettuja voimavarojaan saadakseen kansallisilta postilaitoksilta niiden toimintaa koskevat selonteot.

141 Lisäksi komissio korostaa, että kansallisten postilaitosten antamat sitoumukset ovat luonteeltaan erilaisia kuin ne sitoumukset, jotka Ranskan tasavalta oli antanut edellä mainitussa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomioon johtaneessa asiassa Sytraval ja Brink's France vastaan komissio. Komission mukaan nyt käsiteltävä asia eroaa tästä asiasta siten, että nyt käsiteltävässä asiassa ei ole kyse valtiontukia koskevan asian kantelijasta. Todisteiden saaminen kansallisten postilaitosten menettelytavoista yksityisiä toimijoita kohtaan ei sitä paitsi ole niin vaikeaa kuin todisteiden saaminen valtion ja yksityisen yhtiön välisistä rahoitustoimista.

142 Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta katsoo, että komissiolla on riittävän yhteisön edun puuttuessa oikeus kieltäytyä tekemästä kieltopäätöstä. Näin on esillä olevassa asiassa, mikä johtuu annetuista sitoumuksista ja myöhempiä rikkomisia koskevan näytön puuttumisesta. Yhdistyneen kuningaskunnan mukaan lukuisia edelleenpostitusta harjoittavia yrityksiä edustava kantaja on lisäksi erityisen hyvässä asemassa havaitakseen rikkomiset ja ilmoittaakseen niistä komissiolle.

143 Post Office toteaa, että se on velvollinen toimimaan 21.4.1989 päivätyllä kirjeellä antamansa sitoumuksen mukaisesti.

144 Deutsche Post huomauttaa komissiolle 10.10.1989 osoittamastaan kirjeestä, joka sisälsi ABC-edelleenpostitusta koskevia sitoumuksia. Lisäksi se väittää, että IECC ei ole esittänyt todisteita näiden sitoumusten mahdollisista rikkomisista.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

145 ABC-edelleenpostitusta koskevasta 14.8.1995 tehdystä päätöksestä ilmenee, että komissio ei ole tutkinut lopullisesti kyseisten menettelytapojen lainmukaisuutta perustamissopimuksen 86 artiklan kannalta. Komissio on nimittäin todennut pääasiallisesti, että koska kyse on menneistä rikkomisista, joiden uusimisesta ei ole näyttöä, sen ei ole aiheellista käyttää toimivaltaansa rikkomisen toteamiseen, minkä vuoksi se on hylännyt kantajan kantelun.

146 Kun otetaan aluksi huomioon se yleinen tavoite, joka yhteisön toiminnalle on kilpailuoikeuden alalla asetettu perustamissopimuksen 3 artiklan g kohdassa, sitten komissiolle perustamissopimuksen 89 artiklan 1 kohdassa tällä alalla annettu tehtävä ja lopuksi se seikka, että asetuksen N:o 17 3 artiklan mukaisen hakemuksen tekijällä ei ole tämän artiklan mukaan oikeutta saada perustamissopimuksen 189 artiklassa tarkoitettua päätöstä perustamissopimuksen 85 ja/tai 86 artiklan rikkomisesta, on todettava, että komissio saattoi perustellusti päättää, mikäli se perustelee päätöksensä, että sittemmin lopetettuja menettelytapoja koskevan kantelun osalta ei ollut tarkoituksenmukaista ryhtyä toimenpiteisiin.

147 Tutkittuaan asian tosiseikkoja huolellisesti komissiolla on yhteisöjen tuomioistuinten valvonnassa oikeus todeta, että koska kantelussa tarkoitetut toimijat ovat antaneet sitoumuksensa ja koska kantaja ei ole esittänyt todisteita siitä, että näitä sitoumuksia ei olisi noudatettu, kyseisen kantelun tutkimusta ei ole tarpeen jatkaa.

148 Lisäksi on huomattava, että komissio ei ole velvollinen viittaamaan nimenomaisesti käsitteeseen "yhteisön etu". Tältä osin riittää, että kyseisen päätöksen perustelut pohjautuvat tähän käsitteeseen.

149 Esillä olevassa asiassa komissio on todennut 14.8.1995 tekemässään päätöksessä, että kantelun käsittelyä ei ole tarpeen jatkaa kantelussa mainittujen kolmen kansallisen postilaitoksen osalta. Asiaa on käsiteltävä tässä erikseen kunkin postilaitoksen osalta.

— Deutsche Post

150 Deutsche Post totesi komissiolle osoittamassaan 30.6.1989 päivätyssä kirjeessä, joka mainittiin väitetiedoksiannossa, että se oli valmis lopettamaan Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan 4 kohdan soveltamisen yhteisön sisäisessä edelleenpostituksessa sillä edellytyksellä, että sillä tunnustettaisiin olevan oikeus käyttää kyseisen yleissopimuksen 23 artiklan 1—3 kohtaan perustuvaa toimivaltaa. Niin ikään väitetiedoksiannossa mainitussa 10.10.1989 päivätyssä kirjeessä Deutsche Post totesi, että se ei enää soveltanut 23 artiklan 4 kohtaa yhteisön sisäiseen ABC-edelleenpostitukseen.

151 Lisäksi Deutsche Postin istunnon aikana esittämistä vastauksista ilmenee, että se ei ole Saksan lainsäädännön mukaan velvollinen keskeyttämään ABC-edelleenpostituksia (ks. edellä 97 kohta). Deutsche Postin antamia sitoumuksia ei

voida siten saattaa kyseenalaisiksi sillä perusteella, että ne olisivat Saksan lainsäädännön vastaisia.

152 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kirjallisiin kysymyksiin annetuista vastauksista ilmenee, että kantaja ei ollut ilmoittanut komissiolle ABC-postitusten keskeyttämistapauksista ennen 14.8.1995 tehtyä päätöstä. Tältä osin ainoa riidanalainen tapaus on niin sanottu tapaus Lanier. Tämä vuodelta 1991 oleva tapaus on kuitenkin vielä vireillä saksalaisissa tuomioistuimissa, joiden on määriteltävä, oliko keskeytetty postitus ABA- vai ABC-postitusta. Pelkästään tämän asian olemassaolo ei kuitenkaan voi kyseenalaistaa 14.8.1995 tehdyn päätöksen lainmukaisuutta. Komissio voi toimivaltaisten saksalaisten tuomioistuinten tekemät päätelmät huomioon ottaen korkeintaan käynnistää hallintomenettelyn uudelleen, mikäli se katsoo sen tarpeelliseksi.

153 Saksan postiasiain sääntelyneuvostolta peräisin oleva asiakirja (ks. edellä 136 kohta) koskee ABA-edelleenpostitusta ja se on annettu joulukuussa 1995. Komission 13.7.1994 ja 23.9.1994 päivätyissä kirjeissä puolestaan ei käsitellä ABC-edelleenpostitusta vaan sähköistä ABA-edelleenpostitusta, josta komissio totesi aiheellisesti 6.4.1995 tekemässään päätöksessä, että kantajalla ei ollut sen suhteen oikeutettua intressiä. Näin ollen nämä asiakirjat eivät vaikuta vain ABC-edelleenpostitusta koskevan 14.8.1995 tehdyn päätöksen pätevyyteen.

154 Vaikka onkin totta, että Deutsche Postin antama sitoumus koskee ainoastaan Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan 4 kohtaa ja että sen ulkopuolelle jää siten ainoastaan se, että fyysistä ABC-edelleenpostitusta tosiasiallisesti vastaava sähköinen ABCA-postitus keskeytettäisiin Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan 1 kohdan laajan tulkinnan perusteella sähköistä edelleenpostitusta koskevan opin mukaisesti, asiaan liittyvistä asiakirjoista ei ilmene, että kantaja olisi ennen päätöksen tekemistä esittänyt komissiolle todisteita siitä, että tämä postilaitos olisi soveltanut kyseistä oppia.

155 Koska kantaja ei ole esittänyt hallintomenettelyn aikana todisteita siitä, että Deutsche Post olisi sitoumuksistaan huolimatta keskeyttänyt ABC-postituksia, komission on todettava päättäneen aivan oikeutetusti, että esitettyjen väitteiden tutkimista ei ollut jatkettava.

— Post Office

156 On todettava, että Post Officen 21.4.1989 antamat sitoumukset ovat selkeitä siltä osin kuin ne koskevat Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan 4 kohdan soveltamatta jättämistä sitoumuksen antamishetkellä ja tulevaisuudessa. Komissio on sitä paitsi huomauttanut aivan oikein, että Post Officen ei ollut osoitettu — eikä edes väitetty — keskeyttäneen postituksia myöhemmin Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan perusteella.

157 Koska kantaja ei ole esittänyt hallintomenettelyn aikana todisteita siitä, että Post Office olisi sitoumuksistaan huolimatta keskeyttänyt ABC-postituksia, komission on todettava päättäneen aivan oikein, että kantelun tutkimista ei ollut jatkettava tältä osin.

158 Kantaja väittää kuitenkin, että kyseiset sitoumukset ovat kahdella eri tavalla liian suppeita.

159 Kysymystä siitä, että muita kansallisia postilaitoksia oli kehotettu keskeyttämään Isosta-Britanniasta lähtöisin olevaa postia, käsitellään 14.8.1995 tehdyn päätöksen 14.4 kohdassa. Komissio totesi tässä päätöksessä, että valituksenalaisten menettelytapojen uusimisesta ei ollut vaaraa, viitaten yhtäältä kansallisten postilaitosten antamiin sitoumuksiin ja toisaalta siihen, että se ei ollut saanut todisteita kyseisten sitoumusten noudattamatta jättämisestä.

160 Vaikka Post Officen antamat sitoumukset koskevat ainoastaan sitä, keskeyttääkö se ABC-postituksia, nämä sitoumukset — joita tutkittiin ottaen huomioon se, että uusia kehotuksia postitusten keskeyttämiseen ei ollut väitetty esitetyn sen jälkeen kun Post Office oli tammikuussa 1987 osoittanut kirjeen muun muassa eräälle toiselle yhteisössä sijaitsevalle kansalliselle postilaitokselle, se, että Deutsche Post oli antanut sitoumuksensa ja se, että ei ollut esitetty todisteita muiden kansallisten postilaitosten suorittamista postitusten keskeyttämisistä — olivat riittäviä perustelemaan sen komission päätelmän, että enää ei ollut olemassa vaaraa siitä, että Post Office esittäisi uusia kehotuksia postitusten keskeyttämiseen, ja että kantelua koskevien tutkimusten jatkaminen ei siten ollut tältä osin aiheellista.

161 Arvioitaessa toisaalta sitä mahdollisuutta, että Post Office vetoaisi sähköistä edelleenpostitusta koskevaan oppiin Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan 1 kohdan laajan tulkinnan yhteydessä, on riittävää todeta, että kantaja ei ole osoittanut eikä edes väittänyt, että Post Office olisi lainkaan soveltanut tätä oppia joko ennen kyseisten sitoumusten antamista tai sen jälkeen.

— La Poste

162 On huomattava, ettei ole kiistetty La Posten lokakuussa 1989 suorittaman postin kulun keskeyttämisen olleen yksittäinen toimenpide.

163 Näin ollen ja koska siitä, että La Poste olisi kuuden vuoden ajan keskeyttänyt postituksia, ei ole esitetty ainuttakaan todistetta tai väitettä, komissio on todennut aivan oikein, että ei ollut olemassa vaaraa siitä, että tämä postilaitos uudistaisi kyseisen toimenpiteen, ja että tätä asiaa koskevien tutkimusten jatkaminen tai kieltopäätöksen antaminen La Postea vastaan ei siten ollut aiheellista.

164 Kaikkien näiden seikkojen perusteella komissio on päättänyt oikein, että kantelua koskevien tutkimusten jatkaminen ei ollut tältä osin aiheellista kyseisten postilaitosten osalta. On todettava, että komissio ei ole päätöksessään ottanut lopullisesti kantaa kysymykseen perustamissopimuksen 86 artiklan soveltamisesta kansallisten postilaitosten menettelytapoihin ABC-edelleenpostituksessa. Päätös ei siten vaikuta kantajan oikeuteen käyttää kaikkia mahdollisia tarkoituksenmukaisina pitämiään oikeussuojakeinoja siinä tapauksessa, että se saisi todisteita siitä, että sen lainvastaisina pitämiin menettelytapoihin on ryhdytty uudelleen.

165 Siten tämän kanneperusteen ensimmäinen osa on hylättävä kokonaisuudessaan.

b) Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan arviointia kilpailuoikeuden kannalta koskeva kanneperusteen toinen osa

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

166 Kantaja huomauttaa, että komissio on 14.8.1995 tekemässään päätöksessä todennut, että Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan olemassaolo ei sellaisenaan välttämättä ole yhteisön kilpailusääntöjen vastainen ja että ainoastaan tässä määräyksessä tarkoitettujen toimintamahdollisuuksien käyttäminen voi tietyissä olosuhteissa — eli jäsenvaltioiden välillä — merkitä näiden sääntöjen rikkomista.

167 Kantajan mukaan sopimuksen konkreettisia vaikutuksia ei kuitenkaan tarvitse ottaa huomioon 85 artiklan 1 kohtaa sovellettaessa, jos ilmenee, että sopimuksen tarkoituksena on rajoittaa, estää tai vääristää kilpailua (yhdistetyt asiat 56/64 ja 58/64, Consten ja Grundig vastaan komissio, tuomio 13.7.1966, Kok. 1966, s. 429; Kok. Ep. I, s. 275). Maailman postiliiton täytäntöönpanokomitea ehdotti vuoden 1994 toukokuussa, että Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan 1 kohdan

soveltamisalaa laajennettaisiin. Kantaja katsoo, että siltä osin kuin kyseisen yleissopimuksen 23 artikla merkitsee kansallisten postilaitosten välistä markkinoiden jakamista koskevaa sopimusta siihen, että perustamissopimuksen 85 artiklaa on katsottava rikotun, riittää, että kansalliset postilaitokset ovat sopineet kyseisen määräyksen laatimisesta edelleen sekä sen käyttämisestä REIMS-sopimuksessa.

168 Komissio katsoo, että kansalliset postilaitokset voivat panna täytäntöön Maailman postiliiton tarkistetun yleissopimuksen kaltaisia sopimuksia sillä edellytyksellä, että ne eivät sovella niitä tavalla, joka on vastoin perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklaa. Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan soveltaminen on siten hyväksyttävää, mikäli postin lähtömaa tai edelleenpostituksen suorittava maa eivät ole yhteisön jäsenvaltioita.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

169 Aivan ensin on huomattava, että kantaja ei ole esittänyt mitään todisteita sen väitteensä tueksi, että kansallisten postilaitosten antama tuki Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan voimassapitämiseen ja käyttämiseen REIMS-sopimuksessa johtuisi perustamissopimuksen 85 artiklassa tarkoitetusta yritysten välisestä sopimuksesta, yritysten yhteenliittymän päätöksestä tai yritysten välisestä yhdenmukaistetusta menettelytavasta.

170 Vaikka näin oletettaisiinkin olevan, kantaja ei myöskään esitä selvitystä siitä, millä tavoin se, että kansalliset postilaitokset olisivat sopineet keskenään siitä, että ne tukevat Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan voimassapitämistä, voisi kyseenalaistaa sen komission päätelmän, että pelkkä kyseisen määräyksen olemassaolo ei välttämättä ole yhteisön kilpailusääntöjen vastaista.

171 Lopuksi on todettava, että Maailman postiliiton yleissopimuksen, joka on muodollisesti valtioiden välinen yleismaailmallinen sopimus, 23 artiklassa ei aseteta velvollisuutta keskeyttää edelleenpostituksen kohteena olevia postilähetyksiä. Tämän määräyksen pelkkä olemassaolo ei merkitse kansallisten postilaitosten osalta yhteisön kilpailusääntöjen rikkomista, jonka komissio voisi todeta tutkiessaan niitä vastaan tehtyä kantelua. Siten komissio on todennut aivan oikein, että vain se, että kansalliset postilaitokset soveltavat kyseistä määräystä, voi kuulua yhteisöjen kilpailusääntöjen soveltamisalaan, kunhan tämä vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan.

172 Siten tämän kanneperusteen toinen osa on hylättävä.

c) Kieltopäätöksen tekemättä jättämisestä johtuvaa perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan rikkomista koskeva kanneperusteen kolmas osa

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

173 Kantaja huomauttaa ensinnäkin, että ABC-postitusten keskeyttämiset ovat perustamissopimuksen 86 artiklassa tarkoitettua määräävän aseman väärinkäyttöä, jota ei voida perustella perustamissopimuksen 90 artiklan 2 kohdan nojalla. Kyseiset keskeyttämiset johtuvat kantajan mukaan sitä paitsi markkinoiden jakamista koskevasta sopimuksesta, joka vahvistetaan Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklassa. Kun kansalliset postilaitokset, joilla kullakin on määräävä asema niillä markkinoilla, joilla ne toimivat, toteuttavat kyseistä sopimusta, ne syyllistyvät samalla kollektiivisen määräävän aseman väärinkäyttöön. Siten kantaja katsoo, että komissio on rikkonut perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklaa hylätessään kantajan kanteen tekemättä ABC-edelleenpostituksen keskeyttämistä koskevaa kieltopäätöstä.

174 Toiseksi kantaja toteaa, että kansalliset postilaitokset toteuttavat itse käytännössä niitä monitahoisia oikeudellisia arviointeja, jotka liittyvät kilpailuoikeuden soveltamiseen siltä osin kuin ABC-postitusten keskeyttämisen lainmukaisuuden arviointi edellyttää myös sen seikan arviointia, missä määrin postimonopolin olemassaolo on tarpeen, jotta kansalliset postilaitokset voivat hoitaa niille annetut yleistä etua koskevat tehtävät. Postituksia keskeytettäessä ei kantajan mukaan oteta huomioon kaupallisten ja lakisääteisten tehtävien erottamista koskevaa periaatetta, mikä on vastoin perustamissopimuksen 86 artiklaa.

175 Komissio katsoo, että kanneperusteen tällä osalla ei ole merkitystä. Päätöksessä ei nimittäin todeta, että ABC-edelleenpostituksen keskeyttäminen olisi kilpailuoikeuden mukaista.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

176 Komissio ei 14.8.1995 tekemässään päätöksessä anna millään tavalla hyväksyntäänsä Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan 4 kohdan nojalla suoritetuille ABC-postitusten keskeyttämisille. Se nimittäin perustaa päätöksensä pääasiallisesti sille seikalle, ettei sellaisten aikaisempien menettelytapojen tutkiminen ole aiheellista, joista kansalliset postilaitokset ovat antaneet sitoumukset, joiden noudattamatta jättämisestä taas ei ole mitään näyttöä. Tältä osin on huomattava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut tämän päätelmän perusteluksi.

177 Koska komissio ei ole millään tavalla hyväksynyt kyseisiä keskeyttämisiä, kanneperusteen tämä osa on tehoton.

178 Kaikki nämä seikat huomioon ottaen tämä kanneperuste on hylättävä.

D *Asioissa T-133/95 ja T-204/95 esitetyt yhteiset kanneperusteet*

Harkintavallan väärinkäyttöä koskevat kanneperusteet

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

179 Kantaja katsoo, että komissio on käyttänyt toimivaltaansa kansallisten postilaitosten alakohtaisten etujen suosimiseen laiminlyöden velvollisuuttaan turvata tehokas kilpailu.

180 Kantajan mukaan komissio loi seitsemän vuotta kestäneen hallintomenettelyn jälkeen 17.2.1995 päivätyllä kirjeellä, 6.4.1995 tehdyllä päätöksellä ja 12.4.1995 päivätyllä kirjeellä tahallaan menettelyä koskevan epäselvyyden, kun se poikkesi niissä siitä linjasta, jota kyseisessä menettelyssä oli aikaisemmin noudatettu. Kantaja katsoo, että tällä päätösten hajauttamisella ja vielä viimeiseksi mahdollisesti tehtävällä päätöksellä perustamissopimuksen 85 artiklan soveltamisesta kansallisten postilaitosten suorittamaan Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan täytäntöönpanoon pyritään hallintomenettelyn hidastamiseen poliittisista syistä.

181 Kantaja toteaa edelleen, että komission asenne on sen vakiintuneesti noudattaman käytännön vastainen siltä osin kuin se ei ole tuominnut määräävän markkina-aseman väärinkäyttöä vaan suostui päättämään tutkimukset pelkästään sillä perusteella, että Saksan ja Ison-Britannian kansalliset postilaitokset olivat antaneet sitoumukset, vaatimatta todisteita niiden noudattamisesta. La Poste puolestaan ei ole koskaan noudattanut komission kannanottoa Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan tulkinnasta. Tämä komission passiivinen asennoituminen voi johtua ainoastaan huomattavasta poliittisesta painostuksesta.

182 Kantajan mukaan komission jäsenet Brittan ja Van Miert myönsivät 19.5.1992 ja 7.4.1993 antamissaan lausunnoissa, että edelleenpostitusta koskevaa asiaa oli käsitelty poliittisesti. Tämä käy ilmi myös siitä, että komissio antoi etusijan postipalveluja koskevan vihreän kirjan toteuttamiselle verrattuna kieltopäätösten tekemiseen edelleenpostitusta koskevassa asiassa.

183 Kantaja korostaa lisäksi, että 28.3.1995 päivätyssä kirjeessään komission jäsen Van Miert huomauttaa liittovaltion posti- ja teleasiainministeriölle seuraavaa: "Lopuksi korostan sitä, että IECC:n —— tekemää kantelua on pidettävä perusteettomana." Siten komissio ilmoitti kantajalle tämän kantelua koskevan lopullisen päätöksen tekemisestä vasta sen jälkeen, kun siitä oli ilmoitettu kyseiselle ministeriölle. Näin ollen komissio on kantajan mukaan käyttänyt toimivaltaansa väärin ilmoittamalla luottamuksellisia tietoja ennenaikaisesti kolmannelle henkilölle. Kyseinen kirje osoittaa komission myös halunneen olla puuttumatta useisiin postin keskeyttämisiin ja siten olla toimimatta vastoin Saksan viranomaisten näkemyksiä.

184 Kantaja huomauttaa, että komission noudattama edelleenpostitusta koskevan menettelyn viivyttämistaktiikka vastaa sitä taktiikkaa, jonka komissio on omaksunut kansallisia postilaitoksia vastaan tehtyjen muiden kanteiden käsittelyssä.

185 Kantaja toteaa asiassa T-204/95 esittämässään vastauskirjelmässä pyytäneensä useita kertoja oikeutta tutustua asian asiakirjoihin, minkä komissio kieltäytyi antamasta joko kirjallisesti tai suullisesti. Toimiessaan näin komissio on loukannut kantajan puolustautumisoikeuksia ja oikeutta tulla kuulluksi sekä periaatetta asianosaisten prosessuaalisesta yhdenvertaisuudesta, mikä osoittaa komission syyllistyneen harkintavallan väärinkäyttöön.

186 Komissio kiistää syyllistyneensä harkintavallan väärinkäyttöön 6.4.1995 ja 14.8.1995 tehdyissä päätöksissään.

187 Komission mukaan kantajan väitteet, jotka koskevat oikeutta tutustua asian asiakirjoihin, ovat sellaisia uusia perusteita, jotka eivät perustu kirjallisen käsittelyn aikana esille tulleisiin tosiseikkoihin tai oikeudellisiin seikkoihin. Siten ne on jätettävä tutkimatta työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdan nojalla.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

188 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan harkintavaltaa on käytetty väärin, jos objektiivisten, asiaankuuluvien ja yhtäpitävien seikkojen perusteella on selvää, että tietty toimenpide on tehty muiden kuin esitettyjen päämäärien saavuttamiseksi (asia C-84/94, Yhdistynyt kuningaskunta vastaan neuvosto, tuomio 12.11.1996, Kok. 1996, s. I-5755, 69 kohta ja em. asia Tremblay ym. vastaan komissio, tuomion 87 kohta ja sitä seuraavat kohdat).

189 Esillä olevassa asiassa kahden kyseessä olevan päätöksen tekemiseen johtaneen hallintomenettelyn kestoa voidaan suurelta osin perustella esitettyihin kysymyksiin liittyvillä monitahoisilla taloudellisilla näkökohdilla, kanteen kohteena olevien kansallisten postilaitosten lukumäärällä, postipalveluja koskevan vihreän kirjan samanaikaisella toteuttamisella sekä sillä seikalla, että REIMS-sopimuksen kaltaisen korvaavan järjestelmän — joka myös vaikutti komission arvioihin ABA- ja ABC-postitusten keskeyttämisestä — täytäntöönpaneminen oli hidasta.

190 Komission jäsen Brittan on sitä paitsi täsmentänyt 19.5.1992 esittämässään lausunnossa, jonka kantaja on maininnut, että komissio oli omaksunut postialalla kaksi lähestymistapaa varmistaakseen samanaikaisesti sekä kilpailusääntöjen soveltamisen että sellaisen lainsäädännön toteuttamisen, jolla pyritään tämän alan vapauttamiseen. Komission jäsen Van Miertin 7.4.1993 antamaa lausuntoa, jonka kantaja on maininnut, on tulkittava kyseisten kahden lähestymistavan valossa. Tämä on perusteltua esillä olevan kaltaisessa asiassa, joka liittyy yleisemmin komission pohdintoihin

postialan tulevaisuudesta yhteisössä. Näin ollen ei ole mahdollista päätellä, että kyseiset kaksi lähestymistapaa merkitsisivät, että 6.4.1995 ja 14.8.1995 tehdyillä päätöksillä on syyllistytty harkintavallan väärinkäyttöön.

191 Niiden väitteiden osalta, jotka koskevat päätöksen 6.4.1995 soveltamisalan epäselvyyttä ja komission tahtoa viivästyttää edelleenpostitusasian kokonaisuudessaan päättävän lopullisen päätöksen tekemistä poliittisilla perusteilla hajauttamalla asia, on riittävää todeta, että 17.2.1995 päivätyn kirjeen ja 6.4.1995 tehdyn päätöksen sanamuodosta ilmenee, että viimeksi mainittu päätös ei koske kantelua kokonaisuudessaan. Lisäksi on huomattava, että koska komissio aikoi hylätä kanteen muilta osin tekemällä muodollisen päätöksen, sen oli asetuksen N:o 99/63/ETY 6 artiklan mukaisesti osoitettava kantelijalle uusi kirje ilmoittaakseen tälle erityisesti ne seikat, joilla se perusteli kanteen hylkäämistä. Kantaja ei ole myöskään osoittanut sitä, että kanteen eri osiin annettujen vastausten hajauttaminen olisi voinut vaikuttaa kanteen käsittelyyn komissiossa, eikä sitä, että komissio olisi halunnut viivästyttää kanteen käsittelyä.

192 Se, että komissio ilmoitti kanteen johdosta tehdystä ratkaisusta Saksan postiasiainministeriölle muutamaa päivää aikaisemmin kuin kantelijalle, ei osoita, että 6.4.1995 tehdyllä päätöksellä olisi muu kuin siinä mainittu tarkoitus.

193 Kantajan viittaus siihen tapaan, jolla komissio käsittelee muita postitoimintaan liittyviä kanteita tai oikeudellisia asioita, jotka kuitenkin poikkeavat selvästi edelleenpostitustapauksesta, ei myöskään ole merkityksellinen sen määrittämiseksi, onko kyseisten päätösten tekemisellä syyllistytty harkintavallan väärinkäyttöön esillä olevassa asiassa.

194 Väitteet, jotka koskevat oikeutta tutustua asiakirjoihin, eivät muodosta uutta erityistä kanneperustetta, vaan ovat kantajan mukaan ainoastaan lisänäyttöä kanteessa esitetystä harkintavallan väärinkäytöstä. Siten työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdan perusteella esitetty komission oikeudenkäyntiväite on perusteeton.

195 On todettava, että vaikka oletettaisiinkin, että kantajalla ei ole ollut asianmukaista oikeutta tutustua asian asiakirjoihin, tämä ei sellaisenaan riittäisi osoittamaan, että 14.8.1995 tehdyllä päätöksellä, jonka kumoamista vaaditaan asiassa T-204/95, on muu kuin siinä mainittu tarkoitus.

196 Näin ollen harkintavallan väärinkäyttöä koskevat kanneperusteet on hylättävä.

Tiettyjen yleisten oikeusperiaatteiden loukkaamista koskevat kanneperusteet

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

197 Kantaja väittää kanneperusteiden ensimmäisessä osassa, että komissio on loukannut oikeusvarmuuden, luottamuksensuojan sekä hyvän hallinnon periaatteita lähettämällä 12.4.1995 asetuksen N:o 99/63/ETY 6 artiklan mukaisen kirjeen, vaikka se oli jo tehnyt kantelua kokonaisuudessaan koskevan lopullisen päätöksen. Tämä kirje aiheutti nimittäin kantajalle epäselvyyttä siitä, mitkä olivat 6.4.1995 tehdyn päätöksen oikeusvaikutukset. Tämän lisäksi kyseisten periaatteiden vastaista on kantajan mukaan se, että 6.4.1995 tehdyssä päätöksessä ei tuoda selvennystä sähköistä edelleenpostitusta koskeva opin hyväksyttävyyteen.

198 Kanneperusteiden toisessa osassa kantaja huomauttaa, että kun komissio on lähettänyt varoituskirjeitä, julkaissut lehdistötiedotteita ja komission jäsen Brittanin lausuntoja sekä antanut väitetiedoksiantoja asiassa, joka muistuttaa sellaisia aikaisempia

tapauksia, joissa oli tehty kieltopäätös, komissio on antanut ymmärtää soveltavansa kilpailusääntöjä esillä olevassa asiassa. Komission tällainen toiminta on herättänyt kantajassa perusteltuja toiveita siitä, että asiassa tehtäisiin lopullinen kieltopäätös.

199 Kanneperusteiden kolmannessa osassa kantaja väittää, että syrjintäkiellon periaatetta on loukattu siltä osin kuin komissio ei tavanomaisesti hyväksy näin suppeita ja puutteellisia sitoumuksia perusteeksi sille, että se jättää kilpailusääntöjä rikkoneen yrityksen rankaisematta.

200 Kanneperusteiden viimeisessä osassa kantaja toteaa, että komissio on loukannut hyvän hallinnon periaatetta käyttäessään 81 kuukautta lopullisen hylkäyspäätöksen tekemiseen (em. asia Sytraval ja Brink's France vastaan komissio, tuomion 56 kohta).

201 Komissio huomauttaa, että 12.4.1995 päivätyn kirjeen tarkoituksena oli turvata kantajan oikeus tulla kuulluksi. Lisäksi komissio korostaa, että oikeuskäytännön mukaan kantelijalla ei ole mitään oikeutta saada päätöstä siitä, onko kyse kilpailusääntöjen rikkomisesta, eikä kantelijalla voi siten olla perusteltua luottamusta tämänkaltaisen päätöksen tekemiseen. Lopuksi komissio kiistää, että kanteen käsittelyaika oikeuttaisi kantajan kyseenalaistamaan sen tavan, jolla komissio on harjoittanut toimivaltaansa.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

202 Kanneperusteiden ensimmäinen osa perustuu siihen olettamaan, että kantelu hylättiin 6.4.1995 tehdyllä päätöksellä kokonaisuudessaan. Kyseisen päätöksen soveltamisalaa koskevista ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arvioista (ks. edellä 58—62 kohta) ilmenee, että näin ei kuitenkaan ollut. Siten kanneperusteen ensimmäinen osa on hylättävä.

203 Kanneperusteen toisesta osasta on huomautettava, että asetuksen N:o 17 3 artiklan mukaan tämän artiklan mukaisen kantelun tekijällä ei ole oikeutta saada komissiota tekemään perustamissopimuksen 189 artiklassa tarkoitettua päätöstä perustamissopimuksen 85 tai 86 artiklan rikkomisesta (ks. muun muassa em. asia Tremblay ym. v. komissio, tuomion 59 kohta). Näin ollen riippumatta asian edistymisestä ja siitä vaiheesta, jossa komissio on kantelua koskevissa tutkimuksissaan, kantajalla ei voi olla perusteltuja toiveita siitä, että riitautetuista menettelytavoista tehdään kieltopäätös.

204 Kanneperusteiden kolmannesta osasta on todettava, että kantaja ei ole osoittanut, että komissio olisi jossakin esillä olevaa asiaa vastaavassa tilanteessa päättänyt rangaista kyseessä olevia yrityksiä. Siten kantaja ei ole näyttänyt toteen väitettyä syrjintäkiellon periaatteen loukkaamista.

205 Kohtuuttoman pitkän hallintomenettelyn osalta on viitattava tämän tuomion 189 kohtaan ja sitä seuraaviin kohtiin, joissa täsmennetään ne syyt, joilla voidaan perustella sitä suhteellisen pitkää aikaa, joka komissiolta meni lopullisten hylkäyspäätösten tekemiseen.

206 Kaikilla näillä perusteilla nämä kanneperusteet on hylättävä.

Asiakirjojen esittämistä koskeva pyyntö

207 Asiassa T-204/95 esittämässään vastauksessa sekä asioissa T-133/95 ja T-204/95 esitettyihin väliintulokirjelmiin tekemissään huomautuksissa kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin velvoittaa esittämään tiettyjä asiakirjoja.

208 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin pyysi prosessinjohtotoimenpiteinä esittämään osan näistä asiakirjoista. Koska muiden asiakirjojen esittäminen ei vaikuta tarpeelliselta asiassa T-204/95 annettavan ratkaisun kannalta, kantajan vaatimuksia ei ole hyväksyttävä niiltä osin.

Oikeudenkäyntikulut

209 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian T-204/95, se on velvoitettava korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut tässä asiassa. Koska komissio on hävinnyt osittain asian T-133/95, se on velvoitettava korvaamaan kantajan oikeudenkäyntikulut tässä asiassa.

210 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan jäsenvaltiot, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan. Näin ollen Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan. Työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan toisen alakohdan mukaan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi määrätä, että muun kuin ensimmäisessä alakohdassa mainitun väliintulijan on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan. Koska väliintulijoina asiassa olevat kansalliset postitoimistot ovat hävinneet vaatimuksensa asiassa T-133/95 ja voittaneet vaatimuksensa asiassa T-204/95, ne on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan asioissa T-133/95 ja T-204/95.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIN (laajennettu kolmas jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Asiat T-133/95 ja T-204/95 yhdistetään tuomion antamista varten.

2) **Komission 6.4.1995 tekemä päätös kumotaan kaupallista fyysistä ABA-edelleenpostitusta koskevilta osin.**

3) **Kanteet hylätään muilta osin.**

4) **Komissio velvoitetaan korvaamaan kantajan oikeudenkäyntikulut asiassa T-133/95.**

5) **Kantaja velvoitetaan korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut asiassa T-204/95.**

6) **Väliintulijat vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan asioissa T-133/95 ja T-204/95.**

Vesterdorf Briët Lindh

Potocki Cooke

Julistettiin Luxemburgissa 16 päivänä syyskuuta 1998.

H. Jung B. Vesterdorf

kirjaaja presidentti

Sisällys

Kanteiden perustana olevat tosiseikat ... II - 3652

International Express Carriers Conference (IECC) ja edelleenpostitus ... II - 3652

Päätemaksut ja Maailman postiliiton yleissopimus ... II - 3653

IECC:n tekemä kantelu ja vuoden 1987 CEPT-sopimus ... II - 3655

Kantelun käsittely komissiossa ... II - 3656

Oikeudenkäyntimenettely ... II - 3663

Asianosaisten ja väliintulijoiden vaatimukset ... II - 3665

Asia T-133/95 ... II - 3665

Asia T-204/95 ... II - 3667

Post Officen väliintulokirjelmien tutkittavaksi ottaminen ... II - 3669

Sen vaatimuksen tutkittavaksi ottaminen, jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta vaaditaan velvoittamaan komissio toteuttamaan tarpeelliset toimenpiteet perustamissopimuksen 176 artiklassa säädettyjen velvollisuuksien noudattamiseksi ... II - 3669

Pääasia ... II - 3670

A Komission 6.4.1995 ja 14.8.1995 tekemien päätösten soveltamisala ... II - 3670

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut ... II - 3670

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta ... II - 3671

B Asiassa T-133/95 esitetyt kanneperusteet ... II - 3672

Ensimmäinen, perustamissopimuksen 190 artiklan rikkomista koskeva kanneperuste ... II - 3672

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut ... II - 3672

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta ... II - 3673

Toinen, asetuksen N:o 17 3 artiklan 2 kohdan b alakohdan rikkomista koskeva kanneperuste ... II - 3674

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut ... II - 3674

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta ... II - 3675

Kolmas, perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan rikkomista koskeva kanneperuste ... II - 3677

Kanneperusteen ensimmäinen ja toinen osa ... II - 3677

Asianosaisten ja väliintulijoiden väitteet ja niiden perustelut ... II - 3677

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta ... II - 3679

Kanneperusteen kolmas ja neljäs osa ... II - 3681

C Asiassa T-204/95 esitetyt vaatimukset ja kanneperusteet ..... II - 3682

Pääasiallinen vaatimus, jolla pyritään siihen, että 12.4.1995 päivätty kirje ja 14.8.1995 tehty päätös todetaan mitättömäksi ..... II - 3682

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut ..... II - 3682

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta ..... II - 3683

Toissijainen vaatimus, jonka mukaan 14.8.1995 tehty päätös on kumottava ..... II - 3684

1. Ensimmäinen, perustamissopimuksen 190 artiklan rikkomista koskeva kanneperuste ..... II - 3684

a) Kanneperusteen ensimmäinen osa, jonka mukaan sitä, että kansallisten postilaitosten on väitetty rikkoneen perustamissopimuksen 85 artiklaa, koskevia perusteluja ei ole esitetty ..... II - 3684

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut ..... II - 3684

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta ..... II - 3685

b) Kanneperusteen toinen osa, jonka mukaan ABC-edelleenpostitusta koskevat perustelut ovat riittämättömiä ..... II - 3685

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut ..... II - 3685

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta ..... II - 3686

2. Toinen, perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan rikkomista, ilmeisiä tosiseikkojen arviointivirheitä ja oikeudellisia virheitä koskeva kanneperuste ..... II - 3688

a) ABC-edelleenpostitusta koskeva kanneperusteen ensimmäinen osa ..... II - 3688

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut ..... II - 3688

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta ..... II - 3691

Deutsche Post ..... II - 3692

Post Office ..... II - 3694

La Poste ..... II - 3695

b) Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan arviointia kilpailuoikeuden kannalta koskeva kanneperusteen toinen osa ..... II - 3696

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut ..... II - 3696

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta ..... II - 3697

c) Kieltopäätöksen tekemättä jättämisestä johtuvaa perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan rikkomista koskeva kanneperusteen kolmas osa ..... II - 3698

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut ..... II - 3698

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta ..... II - 3699

D Asioissa T-133/95 ja T-204/95 esitetyt yhteiset kanneperusteet ..... II - 3700

Harkintavallan väärinkäyttöä koskevat kanneperusteet ..... II - 3700

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut ..... II - 3700

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta ..... II - 3702

Tiettyjen yleisten oikeusperiaatteiden loukkaamista koskevat kanneperusteet ..... II - 3704

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut ..... II - 3704

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta ..... II - 3705

Asiakirjojen esittämistä koskeva pyyntö ..... II - 3706

Oikeudenkäyntikulut ..... II - 3707